

**BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
BISBAT DE LLEIDA**

T. CXV - N. 7 - 8 - 9

Juliol - Agost - Setembre 2008

Edita: Bisbat de Lleida - Dipòsit Legal: L-29-1958

Impressió: ALFAGRAF (Alfarràs)

Í N D E X

Diòcesi

Bisbe:

Paraules de Vida

Cartes pastorals	165
------------------------	-----

Confirmacions

Tercer trimestre.....	178
-----------------------	-----

Vicaria General:

Dimissió de l'estat clerical del diaca, José Víctor Ortiz.	179
--	-----

Secretaria General:

Nomenaments	180
-------------------	-----

Necrològiques

Mn. Juan Manuel Bardají Martínez.....	180
---------------------------------------	-----

Mn. Joan Salvadó Gomà.....	181
----------------------------	-----

Mn. Josep Treguany Cases.....	183
-------------------------------	-----

Relleu de Bisbe

Resum del relleu a la Diòcesi

Resum d'actes.....	185
--------------------	-----

Bisbe Mons. Joan Piris:

Ajudant a viure

Cartes pastorals	237
------------------------	-----

Vida Diocesana

Activitats de la Diòcesi

Tercer Trimestre 2008.....	241
----------------------------	-----

Paraules de Vida

**“Veniu a un lloc despoblat
i descansau una mica” (Mc 6,31)**

6 de juliol de 2008

Al llarg dels mesos d'estiu molts de nosaltres gaudirem d'uns dies de vacances. Uns aniran a llocs turístics de muntanya o platja; d'altres tornaran als pobles per trobar-se amb els seus. Temps de vacances; temps per reposar. Déu mateix va descansar en crear l'univers.

Recordem al planificar les vacances que “tot fidel és invitat a descansar, no solament com Deu ha descansat, sinó a descansar en el Senyor” (DD 16). Res no ens renova tant com la trobada serena amb Déu: en la freqüència dels sagraments, en la pregària, en la lectura de la Bíblia, en el temps dedicat al proïsme, el contacte amb la natura, l'oportunitat de cultivar l'harmonia familiar, les bones lectures i sanes activitats recreatives. Un temps idoni per afavorir l'apropament a Deu, en qui trobem el nostre descans més profund i enriquidor.

Recordem algunes al·lusions de Joan Pau II a les vacances: “Jesús va dir als apòstols que tornaven de la seva missió: “Veniu ara vosaltres sols en un lloc despoblat i reposeu una mica” (Mc 6,31)”. Crist coneix bé la necessitat humana del sa descans físic i espiritual. En la nostra societat frenètica i competitiva, on predomina la lògica de la producció i del lucre de vegades en detriment de la persona, és primordial donar-se temps per recuperar el necessari equilibri interior. Un equilibri que trobem en la contemplació i l'escolta de Déu. “Les vacances ens permeten, sobre tot, dedicar temps a l'activitat espiritual, a la meditació i a la pregària” (Àngelus 4-07-2003). “El drama de la cultura actual es la manca d'interioritat, l'absència de contemplació. Sense interioritat a la cultura li manquen entranyes, és com un cos que no ha trobat encara la seva ànima. De què és capaç la humanitat sense interioritat? Malauradament coneixem molt bé la resposta. Quan manca l'esperit contemplatiu no es defensa la vida i es degenera tot l'humà. Sense interioritat l'home modern posa en perill la seva pròpia integritat” (Madrid 2003).

Les vacances no han de ser un abandó de la nostra pràctica religiosa, sinó tot el contrari, un temps que doni espai per la contemplació; l'escolta de Déu en el silenci; la pregària íntima i en família; la lectura espiritual; la meditació; la reflexió... Al mar o a la muntanya, a l'alba i a la posta del sol... La natura ens parla de Déu i pregona les obres del seu amor.

Vull saludar als qui visitaran la nostra Diòcesi en aquests mesos. I molt especialment als diocesans que per diversos motius es veuran obligats a quedar-se a casa, per ells o per solidaritat amb els seus. Que no els manqui el nostre record davant el Senyor.

† Javier Salinas,
*Bisbe Administrador Apostòlic
de la diòcesi de Lleida*

**“Quan l’Esperit Sant vindrà damunt
vostre... us farà testimonis meus” (Ac 1,8)**

13 de juliol de 2008

Les grans trobades internacionals de joves com és la XXIII Jornada Mundial de la Joventut, que aquest any se celebrarà a la ciutat de Sydney (Austràlia), són oportunitats per trencar la rutina quotidiana i obrir-se a noves experiències de vida cristiana. En aquesta ocasió, i degut a la llunyania d’aquest país, moltes Diòcesis europees han convidat als seus joves a trobar-se a Lourdes, els mateixos dies i moments en que el Sant Pare serà a Sydney.

En aquesta Jornada Mundial el Sant Pare convida a tots els joves a fixar la seva atenció en l’acció de l’Esperit Sant, que és Senyor i infon la vida, en l’Església, especialment en la seva missió evangelitzadora. Benet XVI recorda que l’Esperit Sant és el protagonista de la història de la salvació, i arriba concretament a nosaltres a través dels sagraments de la iniciació cristiana: Baptisme, Confirmació i Eucaristia. Al respecte, el Sant Pare subratlla el valor fonamental de la Confirmació en la vida dels cristians: “la Confirmació ens dóna una força especial per testimoniar i glorificar Déu amb tota la nostra vida; ens fa íntimament conscients de la nostra pertinença a l’Església, Cos de Crist... I, quan l’Esperit Sant actua, produeix en l’ànima els seus fruits, que són “amor, goig, pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat” (Ga 5,22)”. Una realitat que creix a través de l’Eucaristia, que és com una Pentecosta continuada, puix cada vegada que celebrem la Santa Missa rebem l’Esperit Sant, que ens uneix més profundament a Crist i ens transforma en Ell.

La presència de l’Esperit en nosaltres ens convida a la missió, a fer-lo present a través de les nostres paraules i obres. Però ¿com donar testimoni de l’acció salvadora de Déu en el nostre món? Referent a això, el Sant Pare ens recorda que “solament Crist pot omplir les aspiracions més íntimes del cor de l’home; solament Ell té la capacitat d’humanitzar la humanitat

i conduir-la a la seva divinització. Amb la força del seu Esperit Ell infon en nosaltres la caritat divina que ens capacita per estimar als demés i per a posar-nos al seu servei”. Sense l’Esperit Sant, sense l’Esperit de Jesús, no podríem ser cristians. És l’Esperit qui avui ens convida de nou a posar-nos en camí, a ser els seus testimonis. En aquest sentit, el Sant Pare recorda que són especialment els joves els portadors de la bona nova als seus coetanis. “Vosaltres coneixeu l’idealisme, el llenguatge i també les ferides, les expectatives i els desitjos dels vostres companys... Que cadascú de vosaltres tingui la valentia de fer la promesa a l’Esperit Sant de portar un jove a Jesucrist, donant raó de la vostra esperança”. A Lourdes viurem aquestes realitats. Serà la trobada de Sydney a prop nostre, baix la intercessió de la Mare de Déu.

† Javier Salinas,
*Bisbe Administrador Apostòlic
de la diòcesi de Lleida*

“La meua paraula serà com la pluja, no tornarà a mi infecunda...” (Is 55,11)

20 de juliol de 2008

El poble creient sempre ha desenvolupat la seva vida cristiana al voltant de la Paraula de Déu, proclamant que “El qui és la Paraula s’ha fet home i ha habitat entre nosaltres” (Jn 1,14). La Paraula és proclamada i el poble escolta per a ser “poble de Déu”. Una mostra de la importància de la proclamació de la Paraula són els nostres púlpits, molts d’ells vertaderes obres d’art.

Nosaltres avui trobem a Jesús en la seva Paraula, present en la Sagrada Escriptura. “L’Església escolta la Paraula de Déu i la proclama com a Paraula de salvació, i tots som instats a escoltar-la, a llegir-la personalment, a meditar-la, a celebrar-la en l’Església i a pregar amb ella, per tal de viure de la seva força transformadora i en plena obediència de fe al Senyor, sota el guiatge de l’Esperit Sant, a l’interior de la gran Tradició de l’Església i de la interpretació autèntica del Magisteri! (CPT,48).

Cada dia es fan més esforços perquè, des del principi de la vida cristiana, a través de la catequesi de la infància fins a la de la vida adulta, la Paraula de Déu, que proclama i interpreta l’Església, sigui la font d’on brolla la fe que celebrem, vivim i proclamem els cristians. Un moment adient per intensificar aquesta dimensió de tota vida cristiana és la celebració del XII Sínode dels Bisbes que, convocat pel Papa Benet i amb el títol “La paraula de Déu en la vida i en la missió de l’Església”, se celebrarà la propera tardor

a Roma. L'Assemblea Sinodal es desenvoluparà en tres grans apartats: què és la Paraula de Déu; la Paraula de Déu en la vida de l'Església; i la Paraula de Déu en la seva missió.

Els cristians ens alimentem de la Paraula de Déu, que és “viva i eficaç” (He 4,12), “...fa llum als meus passos, és la claror que m'il·lumina el camí” (Sl 105). Alimentats amb la Paraula, esdevenim els seus servidors, amb la missió de fer que sigui el llevat de la vida. Per servir la Paraula cal conèixer-la i viure-la. Per això és tan recomanable l'anomenada *Lectio Divina*, és a dir, la lectura de l'Escriptura com un diàleg d'amistat amb Aquell que des de l'eternitat s'avança a estimar-nos i ens atreu vers Ell. La *Lectio Divina* comença amb una lectura atenta del text bíblic per tal de deixar-lo parlar i fer que la seva llum ens il·lumini. També necessita una actitud de contemplació, és a dir, d'escolta del que Déu ens diu avui. Un diàleg entre la Paraula de Déu i nosaltres al si de la comunitat eclesial, on la Paraula es fa viva i actual en la celebració dels Misteris de la Fe, especialment l'Eucaristia.

† Javier Salinas,
*Bisbe Administrador Apostòlic
de la diòcesi de Lleida*

**“Canteu al Senyor arreu de la terra”
(Sl 96,1)**

27 de juliol de 2008

El Pontifici Consell de la Cultura, el març de 2006 va estudiar la gran qüestió de com transmetre la fe davant els reptes de la cultura contemporània, especialment de la indiferència religiosa i la increença. Al respecte, va publicar el document *El camí de la bellesa*. En ell es presenten les obres d'art d'inspiració cristiana, que constitueixen una part del patrimoni artístic i cultural de la humanitat, i que són expressió de la fe. Avui, els organismes públics i les agències de viatges programen cada dia més rutes turístiques que inclouen les nostres catedrals, basíliques i museus d'art religiós. El camí de la bellesa de la nostra Diòcesi de Lleida té en el Museu Diocesà i Comarcal un testimoni de gran significat que ningú ha de desconèixer. També moltes entitats han publicat guies per ajudar a una millor comprensió d'aquesta herència històrica, tresor cultural i espiritual de la nostra Diòcesi.

Aquest patrimoni artístic de l'Església es va crear per al culte, l'evangelització i difusió de la fe. I, en aquest sentit, les distintes parròquies i comunitats s'han esforçat per a conservar-lo. Són creacions artístiques testimoni de la fe del nostre poble, manifestacions de la nostra cultura i civilització a través d'un recorregut de dos mil anys d'història. Per als creients d'avui,

aquest art està íntimament unit a la vida eclesial i documenta el camí de fe dels nostres avantpassats, que ens van precedir en la fe.

El nostre patrimoni és tota una catequesi. Cal aprofundir en el significat religiós de les obres d'art als visitants, destacant, a més del valor històric o arquitectònic, el seu simbolisme i context religiós en què foren creats. La bellesa d'un Crist nat, adorat pels pastors i mags; curant i perdonant; ensenyant; mort en Creu... La bellesa de Maria en infinitat d'obres; de sants pintats o esculpits; retrats de tantes vides... Un camí per transmetre la fe avui, que ens mostra com seguir a Crist i viure aquí i ara la santedat.

Els nostres temples són un marc meravellós per a viure la bellesa de la nostra litúrgia en les celebracions. La seva bellesa arquitectònica afavoreix la trobada amb el Senyor i, amb Ell, el diàleg d'amor entre els homes i dones del nostre temps, perquè al cor de la cultura cristiana es troba la resposta a tota angoixa, a tota alegria i a tota esperança. En aquests mesos d'estiu, seria bo dedicar temps a visitar el nostre Museu de Lleida per conèixer més a fons el nostre patrimoni. Un camí per descobrir la nostra cultura i resituar-nos en ella; una manera de conèixer la fe a través d'aquest camí d'excel·lència i de bellesa.

† Javier Salinas,
*Bisbe Administrador Apostòlic
de la diòcesi de Lleida*

**“Doneu-los menjar vosaltres mateixos”
(Mt 14,16)**

3 d'agost de 2008

Crist es va compadir d'una gran multitud que el seguia. També es compadeix de les greus necessitats del nostre món: inflació i atur que ens afecten directament a tots (hipoteques, encariment dels productes alimentaris, salaris insuficients). La fam serà un problema més tràgic encara en els propers deu anys. Un futur immediat molt negre: crisi econòmica, financera, energètica i alimentària. Però els nostres governants no en volen parlar. Aquesta és la crua realitat. Les dificultats econòmiques no estan només al tercer món, sinó també a les nostres portes.

El principi d'universalitat exigeix no discriminar ningú, sigui de lluny o de prop. Un principi que és clau de volta de la doctrina social de l'Església. Vetllar perquè tots puguin viure dignament és un deure de tot cristià. Seguir les petjades de Jesús demana no separar la santificació personal del compromís social –“sigueu sants perquè jo sóc sant”– L'actitud de Jesús ha de

ser la nostra actitud. “Ell, que era de condició divina, no es guardà la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no res... es va fer semblant als homes” (Fl 2, 6-11). Crist va canviar de vida i es va allotjar al més dur de la realitat humana, i es va commoure amb els malalts, els exclosos, els pecadors.

La conducta de Crist ens invita a treballar pel gran projecte de Déu en el qual la justícia i la caritat estan indissolublement unides. Això exigeix un seriós compromís amb el nostre món, amb les conseqüències generades d'una nefasta gestió dels recursos del planeta, que duu a un repartiment de la riquesa mundial amb resultats tràgics que afecten cada dia a més persones, de tots els continents. La pregunta que ens paralitza, ¿què podem fer nosaltres?, és justament la que ens ha de dur a fer un primer pas. Quan Crist multiplicà els pans també va sentir l'autodefensa dels apòstols. Nosaltres no tenim res, però el poc que tenim és el que Crist ens demana.

Ens és molt fàcil deixar aquesta qüestió als polítics, tot i que és més que evident cap on anem. El Papa Benet dona una resposta a la nostra excusa: com que al mateix temps que és un quefer polític “és una tasca humana primària, l'Església té el deure d'oferir la seva contribució específica, perquè les exigències de la justícia siguin comprensiblement i políticament realitzables” (*Encíclica Déu és amor*). Tenim al nostre fàcil abast Càritas i Mans Unides. Per a Crist foren suficients 5 pans per alimentar a més de cinc mil persones. Nosaltres només hem d'oferir allò que tenim. “El qui va dir “això és el meu Cos”, va dir també “tenia fam, i em donàreu menjar, tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu” (Sant Joan Crisòstom).

† Javier Salinas,
*Bisbe Administrador Apostòlic
de la diòcesi de Lleida*

**“Soc l'esclava del senyor,
que es compleixin en mi les teves paraules” (Lc 1,38)**

10 d'agost de 2008

Arreu del món els rosaris, pelegrinatges, milers de ciris encesos, el cant de l'Ave Maria, l'Àngelus, la salutació de l'àngel, “Déu vós salve, Maria”, proclamen l'amor de totes les generacions a Maria, Mare i Verge i Assumpta al cel, que aquesta setmana celebrem. Maria és la nostra Mare. Crist ens la va donar des de la creu: “digué a la mare: Dona, aquí tens el teu fill. Després digué al deixeble: Aquí tens la teva mare” (Jn 19,26-27). Maria reflexa l'esperança i les aspiracions dels homes i dones de tots els temps. El seu “sí”, elecció valenta, ens dóna força per viure el nostre “sí”

a Déu. Un “sí” que esdevé obediència fruit d’una reflexió recolzada en la confiança; fruit d’una visió de futur.

Obediència no significa entrega passiva i servil de la nostra voluntat. Maria pregunta, dialoga, no acaba de comprendre però accepta complir l’anunci de Déu: ser Mare de Jesús; per tant, de l’Església; per tant, nostra. Obeir ve del llatí “ob-audire”, significa escoltar mirant de front, fit a fit. Així feia Maria. A Canà, mirant al seu Fill, li demana el primer miracle; al peu de la Creu mira al seu Fill i li arranca el nostre gran tresor: ser la nostra Mare; i, de fit a fit, mira al seu Fill quan arribà al cel després de complir les seves paraules.

Quan el cristià diu “sí” als ensenyaments del Papa no arracona la seva personalitat, sinó que la promou; no anul·la els seus talents sinó que els posa en escolta profunda, en diàleg, en discerniment i acceptació. Obediència suposa escoltar Déu que em parla, ara a través del Magisteri de l’Església, i acceptar. Obeir no és resignació sinó col·laboració. Com és la nostra obediència a l’Església? Com Maria, no ens acontentem acceptant sense més, sinó com una col·laboració, amb disponibilitat. Déu espera el nostre “sí”. Massa vegades ens refugiem en lamentacions. Que la nostra resposta sempre sigui d’amor. Maria ens confirma que, mentre caminem a la terra, trobem el rostre de Déu en les nombroses mediacions dels rostres humans, i les seves paraules ens arriben a través del ressò de paraules humanes. És en aquestes circumstàncies quan entra en joc la nostra obediència i la nostra vida en allò que Déu ens proposa, el nostre “sí” serà un testimoni de fidelitat a l’anunci que Ell ens fa a través dels signes d’avui.

El “sí” de Maria també la va dur a una desobediència civil fugint a Egipte. De vegades, el nostre “sí” a Déu és un “no” a tantes fal·làcies, i doctrines contràries a Ell... Maria, pel seu “sí”, ja ha fet el cim, és Assumpta al cel. El nostre “sí” ens porta a Maria complint la voluntat del Senyor.

† Javier Salinas,
*Bisbe Administrador Apostòlic
de la diòcesi de Lleida*

**“Que us lloïn les nacions, Déu nostre”
(Sl 67,4)**

17 d’agost de 2008

La immigració planteja un repte als creients d’avui, perquè el seguiment de Jesús ens demana lluitar per la vida digna de tots els éssers humans. La vida és un do gratuït que hem de defensar i protegir, sobretot allà on està més amenaçada i menyspreada.

Jesús s'identifica amb els més petits. Ell mateix, esdevé immigrant en la fugida a Egipte (Mt 2, 13). Després, en la predicació ens diu que l'acolliment a l'estranger és signe de pertinença al Regne: "Era foraster, i em vau acollir" (Mt 25, 35). La seva predicació manté sempre una línia d'universalitat. Sant Pau, temps després, proclamaria aquesta realitat: "Ja no hi ha jueu ni grec, esclau ni lliure, home ni dona: tots sou un de sol en Jesucrist" (Ga 3,28). Tot això ens interpel·la. L'acolliment requereix diàleg cultural, amb tot el que això comporta d'enriquiment i integració, de compartir valors i creences, i fins i tot de xocs. És necessari trencar les fronteres que impedeixen acollir aquests germans i germanes com terra sagrada on Jesús s'encarna fent-se present en aquesta realitat. Hem de treballar per construir noves estructures i articular accions concretes.

El Papa Benet, en el seu missatge per la jornada mundial de l'immigrant i el refugiat, digué als joves: "L'Església considera amb especial atenció el món dels emigrants... Invito a les comunitats eclesials d'arribada a que acullin cordialment als joves i als petits amb els seus pares, intentant comprendre les seves vicissituds i afavorir la seva integració" (18 d'octubre de 2007). Aquesta situació demana una pastoral missionera, com expressà la Conferència Episcopal Espanyola en la Jornada Mundial de les Migracions 2008: "Amb l'acollida dels immigrants... les comunitats cristianes es renoven i s'enriqueixen i augmenta en elles el nombre dels agents pastorals en camps com la litúrgia, la catequesi, l'acció social i caritativa, i altres sectors de la pastoral... La parròquia, per la seva condició de família, comunitat, perquè sempre resta oberta, es troba en una situació privilegiada per ser el primer espai de trobada dels immigrants amb la nostra Església. Per una altra part, una parròquia viva i amb esperit missioner no es conformarà amb estar a l'espera dels qui vinguin, sinó que sortirà a l'encontre de tots".

Per a un cristià ningú no ha de ser estranger. L'Esperit Sant, com el dia de la Pentecosta, ens empeny a abandonar el nostre cercle cultural i ser el Poble de Déu compost de tota raça, llengua i nació.

† Javier Salinas,
*Bisbe Administrador Apostòlic
de la diòcesi de Lleida*

"Tu ets el Messies, el fill de Déu viu" (Mt 16,16)

24 d'agost de 2008

Quan un infant o adult rep el bateig, el sacerdot pregunta: "Què demanes a l'Església de Déu?". El candidat contesta: "el Baptisme". I pel baptisme se sembla en l'esperit del batejat la llavor de la fe que ha de créixer

al llarg de la seva vida. Si és una fe viva sempre estarà ben arrelada i res ni ningú la podrà arrancar –cas dels màrtirs que van morir abans d’abandonar la fe, cas de tants creients que per la fe sofreixen actualment en la seva vida personal, professional i social–. Avui hi ha alguns que demanen apostatar de la fe; d’una fe que, possiblement, no ha estat viscuda a fons.

Nosaltres creiem en Déu que per Crist ens ha mostrat el seu amor. Acceptem la seva Paraula perquè Ell és la veritat. Confiem en Ell perquè ens estima i celebrem la seva aliança amb nosaltres. Creure és una Gràcia de Déu i, en acceptar la seva Paraula, estem en comunió amb Ell. La nostra vida té un fonament sòlid: sabem que Déu ens estima sempre, ens guia i tenim la certesa que sempre està a prop nostre tot i que la nostra fe de vegades es debilita. Per la fe estem en comunió amb l’Església: els seus pastors i tots els creients. El Papa Pau VI ens va dir que “la fe no és solament cercar entre tenebres qualsevol experiència religiosa. És certesa i seguretat, és la font de l’amor”. Per això la fe no és només un acte de ciència i intel·ligència; tan sols hi ha fe quan creiem que és vertader allò que Deu ha revelat i posem la confiança en Ell. Crist és el fonament de la nostra fe, en Ell es consolida i s’enforteix: “Tinguem la mirada fixa en Jesús, el qui ens ha de guiar pel camí de la fe i el qui la porta a la plenitud” (He 12,2) “Ningú no arriba al Pare si no és per mi.” (Jn 14,6). És “la porta” (Jn 10,9) per on entrem al misteri del vertader Déu.

Crist és el fonament de la nostra fe, l’Amic que ens mostra l’amor incondicional del Pare i ens allibera de la servitud. “Ja no us dic servents... A vosaltres us he dit amics perquè us he fet conèixer tot allò que he sentit del meu Pare” (Jn 15,15). Crist és el nostre Mestre, ens ha ensenyat que Déu, el seu Pare, és el nostre Pare. Fe és confiança, la confiança que Déu és el nostre Pare, i així l’invoquem en la pregària que Crist mateix ens va ensenyar. I finalment, Crist és el nostre Salvador que, no sols lleva el pecat del món (Jn 1,29), sinó que enforteix la nostra identitat de fills de Déu. Jesús és el nostre Amic, el nostre Mestre, el nostre Salvador. En Ell es recolza la nostra fe i experimentem que la seva Paraula és el Camí, la Veritat i la Vida.

La fe ens descobreix el que el Senyor ha fet per nosaltres. I, com el centurió al peu de la creu, diem: “Tu ets el Messies”. “Crec, però ajuda’m a tenir més fe” (Mc 9,24).

† Javier Salinas,
*Bisbe Administrador Apostòlic
de la diòcesi de Lleida*

**“Si vols ser perfecte, ven tot el que tens,
dóna-ho als pobres i segueix-me.” (Mt 19,21)**

31 d'agost de 2008

És una crida més de Jesús, aquesta vegada al jove ric. Jesús continua cridant perquè necessita seguidors que visquin el seu seguiment plenament. Jesús ens necessita, tots nosaltres som importants per a Ell, necessaris. Podem sentir la seva crida en alguns moments de la nostra vida, perquè el seguiment a Crist no és una decisió puntual sinó un estar sempre obert a escoltar i respondre.

Ara bé, és difícil seguir a Crist amb una vida cristiana al seu estil, essent testimoni vius d'una fe que amara tots els quefers de la nostra vida. Quan la nostra fe es debilita per qualsevol causa, repercuteix en la vida cristiana. Pot ser per causes internes: escassa vida espiritual, menys espai per la reflexió íntima i la pregària, poca assistència a l'Eucaristia, el relativisme que posa en dubte tots els valors. I en quant a les possibles causes externes, a més de cap referència a l'espiritual, al nostre voltant les referències són molt concretes: hedonisme, consumisme, tenir més que ésser, la voluntat de no renunciar a res.

Moltes coses ens impedeixen seguir Crist. Com el jove ric, veiem massa exigent la proposta de Crist. I són molts els qui responen com ell. Però Jesús continua cridant-nos: “Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova” (Mc 1,15) Seguir Crist comporta sempre un canvi, una conversió per a la qual ens hem de deslliurar de les influències de la corrent borreguil del nostre món. I, què espera Crist de nosaltres?: “que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat” (Jn 13,34). Sí, som cridats per estimar i seguim a Crist quan estimem, perquè “tot el que fèieu a un d'aquests m'ho fèieu a mi (Mt 25 40) Estimar es seguir a Crist, i el camí més cert per arribar-hi és la pregària que ens ajuda a trobar-lo i seguir-lo.

Podem seguir Crist perquè ell fa camí en nosaltres, és la veritat que resplendeix en mig de les tenebres del nostre món, és la nostra vida. I aquesta vida la trobem en l'Eucaristia. En la Missa trobem les dues taules que alimenten la vida cristiana i donen força per viure-la: la taula de la Paraula i la taula de l'Eucaristia.

Recordem les paraules del Papa Joan Pau II per al nou mil·lenni: L'Església no pot creuar el llinar del nou mil·lenni sense animar els seus fills a purificar-se de les infidelitats, de les incoherències i lentsituds en viure la fe. La purificació exigeix reconèixer què hem de fer i dir sí a la proposta de Crist, sense por a les exigències que això suposa. Crist ens necessita per estimar.

† Javier Salinas,
*Bisbe Administrador Apostòlic
de la diòcesi de Lleida*

“Poble de Déu, poble en marxa, junts fem camí”

7 de setembre de 2008

La Diòcesi de Lleida es prepara per rebre un nou Pastor, un nou successor dels Bisbes que al llarg de la història l'han guiat en el nom del Senyor i la uneixen als Apòstols. Així es fa més palesa la realitat pròpia de l'Església, comunitat catòlica i apostòlica que té els seus orígens en Crist i els Apòstols, i arriba avui a nosaltres a través dels Successors, els Bisbes que han guiat l'Església que camina a la Terra Ferma.

El nou Bisbe trobarà una Diòcesi que participa del canvi cultural i social que viu la nostra societat. La presència d'una intensa immigració; el creixement de la ciutat de Lleida, que sempre ha estat punt de trobada i que avui s'obre també a noves dimensions, gràcies a la presència de la institució universitària i d'altres iniciatives culturals i econòmiques. Sense oblidar els molts pobles que conreen el camp i són guardadors de tradicions que han orientat la seva vida durant molts segles. Tot configura una Diòcesi amb una gran història, en la que estan presents els testimoniatges de tants cristians i cristianes, particularment dels màrtirs. Una història que avui continua a través de la àmplia xarxa de parròquies, d'institucions educatives i d'acció social i caritativa, de moviments laïcals, de comunitats religioses, i d'un clergat fidel a la missió confiada.

En aquest sentit són molt il·luminadores aquestes paraules del nou Bisbe, Mons. Piris: “Jo he d'anar a Lleida a fer present Jesús, a anunciar-lo, a ajudar la gent a creure en Ell i a tenir en la vida els criteris més propers als de Jesús. Aquesta és la meva missió, i aquí hi entra tot. Tot allò humà ens interessa. Els cristians creiem en el misteri de la Encarnació. No estem als núvols... l'Església de Lleida a la qual sóc cridat com a Pastor és anterior a mi i continuarà després de mi. Jo passaré, però la comunitat romandrà”. Unes afirmacions que mostren la prioritat evangelitzadora del nou Bisbe, i la crida a la comunitat que l'acull perquè es centri en aquest gran esforç.

No obstant això, quan algú de fora pregunta sobre la Diòcesi de Lleida, el primer que surt és l'anomenat litigi amb Barbastre-Monzó sobre les obres d'art. Qüestió que té el seu origen en la nova configuració territorial de les dues Diòcesis. Un tema que ha marcat la vida diocesana, sobretot el ministeri dels seus Bisbes. Però això no és la realitat viva de l'Església. Avui, després de més de dotze anys de camí s'ha arribat a la conclusió que la Diòcesi de Lleida ha d'entregar a les parròquies de Barbastre-Monzó aquells béns artístics que d'elles provenen. Acatar aquesta realitat, seguint l'ordenament legal de l'Església, que és expressió de la comunió eclesial, manifesta la llibertat de l'Església en la realització del seu govern pastoral.

† Javier Salinas,
*Bisbe Administrador Apostòlic
de la diòcesi de Lleida*

**“Dono gràcies al meu Déu cada vegada que us recordo”
(Fl 1,3)**

14 de setembre de 2008

Durant dinou mesos he estat el vostre Bisbe per decisió de la Seu Apostòlica, en plenitud de funcions episcopals, tot i el títol d'Administrador Apostòlic, manifestació de la provisionalitat de la meva missió. Per aquest motiu des d'un principi vaig assumir la responsabilitat de continuar l'obra pastoral de la Diòcesi. Acompanyat de bons col·laboradors, sempre confiant en la fermesa del presbiteri i la participació en l'acció pastoral de membres d'instituts de vida consagrada i de laics de parròquies i moviments, he viscut aquests temps amb molta intensitat apostòlica.

Des del primer dia l'objectiu va ser continuar les grans línies pastorals i respondre a les qüestions que anaven teixint la vida diocesana. En aquesta obra de govern he actuat obertament i sempre he escoltat als organismes diocesans corresponents. Durant aquest temps he pogut gaudir de la proximitat de moltes persones i he participat en múltiples manifestacions de fe. Especialment en aquelles en les que d'una manera més especial el poble de Déu viu els seus vincles al Senyor, a la Mare de Déu i als Sants. Aquest és un fet que no oblidaré i que em duu a fer pròpies les paraules de l'apòstol Pau quan escrivia a la comunitat de Filip “Dono gràcies al meu Déu cada vegada que us recordo. Sempre que prego, demano ple de goig per tots vosaltres, ja que heu contribuït a la causa de l'evangeli des del primer dia fins avui. Estic segur d'una cosa: Déu, que ha començat en vosaltres una obra tan excel·lent, l'anirà duent a terme fins al dia que vingui Jesucrist” (Fl. 1,3-6)

Ara que ja està més pròxim el moment de l'entrega del relleu del ministeri episcopal a un nou Pastor, vull manifestar la gratitud als membres de la comunitat diocesana i a tots els ciutadans que he conegut. També manifesto la meua gratitud a les autoritats pel seu respecte i recolzament, tot i que de vegades hem mantingut criteris diferents. Aquesta ha estat una col·laboració fructífera per trobar camins de col·laboració en l'atenció a les persones, especialment de les obres socials i caritatives en les que la diòcesi participa.

Però no hi ha cap obra apostòlica que no tingui també la seva dimensió de sofriment. Aquesta és una condició per descobrir el que realment importa. Personalment, les dificultats viscudes m'han fet créixer en un sentit més humil de la fe i de la vida de l'Església; m'han dut a apreciar més la fe senzilla de tantes persones que discretament van semblant en aquest món els valors evangèlics, mostrant casi sense adonar-se l'esperança que no defrauda: Jesucrist, el nostre Salvador. Són aquells de qui Jesús va dir:

“T’enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos” (Mt 11.25).

† Javier Salinas,
*Bisbe Administrador Apostòlic
de la diòcesi de Lleida*

**“Beneït el qui ve en nom del Senyor”
(Mt 21,9)**

21 de setembre de 2008

Avui és un dia gran per a la Diòcesi de Lleida. Avui s’obren nous camins en la seva història, perquè arriba un nou Pastor. Es complirà aquesta pregària que l’Església fa en la festa dels Sants Apòstols: “Pare Sant..., vós no abandoneu el vostre ramat, sinó que, per mitjà dels Sants Apòstols, el guardeu constantment i el protegiu. I voleu que sigui sempre adoctrinat per aquells mateixos que vós posàreu com a pastors de la vostra Església perquè en nom del vostre Fill la conduïssin” (Prefaci dels Apòstols).

Han estat molts mesos d’espera amarada de treball concret i, sobre tot, de pregària. Un Pastor en l’Església és sempre un do de Déu, més enllà del procediment que s’ha seguit per escollir-lo. I com a do de Déu és una oportunitat de gràcia per a una Diòcesi, perquè obre noves perspectives i possibilitats a través del seu testimoniatge i de la saviesa pastoral que aporta. El Bisbe, successor dels Apòstols, té una missió que va més enllà de les seves possibilitats humanes: representa a Crist enmig del seu poble, custodia i assegura visiblement la unitat i comunió de l’Església particular que se li ha confiat, i la manté unida a l’Església universal presidida pel successor de l’Apòstol Pere, avui el Papa Benet XVI.

“Beneït el qui ve en nom del Senyor”. És l’expressió que convida als feligresos lleidatans a obrir-se a la novetat del nou Bisbe, Mons. Joan Piris. I és també una invitació a reconèixer en la persona del Bisbe el signe sacramental de la presència de Crist. Quant necessari serà acollir-lo de debò i deixar que desenvolupi la seva missió amb llibertat. I això davant de tants judicis previs que es fan sobre com hauria de ser el seu servei.

La Diòcesi de Lleida tindrà avui un nou Pastor que presidirà un presbiteri fidel, que porta la seva missió, de vegades, més enllà de les seves possibilitats humanes. Comptarà amb un bon nombre de diaques permanents i amb la riquesa de moltes comunitats de vida consagrada, amb totes les

obres apostòliques que promouen. També se sentirà acompanyat per un grup de laics que, a través de la Catequesi, Càritas i de moltes institucions educatives, volen ser un servei al creixement humà i cristià, a les necessitats dels més desfavorits. I juntament amb això, disposarà d'un gran instrument de formació laical, l'Institut de Ciències Religioses. Però, sens dubte, com tot Bisbe, tindrà al centre de la seva preocupació el Seminari Diocesà. És en aquest camp de les vocacions on la vinguda d'un nou Bisbe obre més perspectives, perquè, com ell mateix ha manifestat, vol promoure més intensament la vida cristiana, i això duu a la promoció de totes les vocacions en l'Església. "Beneït el qui ve en nom del Senyor".

† Javier Salinas,
*Bisbe Administrador Apostòlic
 de la diòcesi de Lleida*

Confirmacions

*Durant aquest trimestre,
 el Vicari General,
 amb delegació del Sr. Bisbe,
 ha conferit el sagrament de la Confirmació
 als joves que s'esmenten a continuació:*

			nois	noies
Agost	2	Parròquia del Carme	1	2

Vicaria General

Causa: Dimissió de l'estat clerical del diaca, José Víctor Ortiz Hormiga

En relació a la causa indicada, publiquem la carta que l'Administrador Apostòlic, Mons. Javier Salinas, va enviar al diaca, comunicant-li la decisió presa pel sant Pare, Benet XVI.

EL BISBE DE LLEIDA

Sr. José Víctor Ortiz Hormiga
C/. Alcalde Pujol, 5
25006 - Lleida

Lleida, 30 de juny de 2008

En el dia de la data, com a Administrador Apostòlic "seu plena" de Lleida, he tingut comunicació oficial de que el Sant Pare, en virtut de la seva plena i suprema potestat (c. 333 §1), va signar el passat 26 de juny, a norma del c. 290 §3, la dimissió de vostè de l'estat clerical, per la qual, vostè perd els drets i deures propis d'aquest estat (cc 292). Aquesta resolució del Sant Pare és definitiva.

I per què consti, se li comunica per al seu coneixement i norma en carta certificada amb acusament de recepció, adjuntant la còpia autèntica rebuda de la Congregació per als Clergues, en data 30 de juny.

+ Javier Salinas Viñals
Bisbe de Tortosa
Administrador Apostòlic de Lleida

Secretaria General

Nomenaments

Juliol

Dia 2

Amb data 2 de juliol, Mons. Javier Salinas, Bisbe Administrador Apostòlic de Lleida, ha signat els següents nomenaments:

Mn. Àngel Maria Moril Zuferrí, Rector de Gimenells.

P. Lluís Vila Codinachs, cmf, Vicari de Sant Antoni Maria Claret, de Lleida.

Sr. Martí Sangenis Mir, President de “Vida Creixent”.

Necrològiques

Ha mort Mossèn Juan Manuel Bardají Martínez

A primera hora del matí, del dia 21 d'agost, moria a Lleida Mn. Joan Manuel Bardají, víctima d'accident. Nascut a Lleida l'any 1952 tenia 56 anys; havia estat ordenat sacerdot el 8 de desembre de 2002.

De durada curta però intensa, el seu ministeri sacerdotal sempre ha tingut, com a primera preocupació, el servei als pobres i desvalguts. Ja d'abans de ser capellà treballava amb els moviments juvenils. La vocació pels joves la manifestà també com a professor a l'Institut Guindàvols.

El seu esperit emprenedor i dinàmic el portà a crear, entre altres, iniciatives socials com l'Equip de Campaments, el 1977, per donar un servei proper als nens i joves necessitats; i el PROSEC (Promotora de Serveis de l'Equip de Campaments) el 1987, per donar un servei especialitzat i sortida de treball, a col·lectius d'especial necessitat. Va crear també el servei de llibreria religiosa que és avui llibreria i objectes religiosos “Ramon Llull” del carrer la Palma de Lleida.

Les parròquies de Sant Llorenç i Sant Andreu, de Lleida; de l'Assumpció d'Alcarràs i la Unitat pastoral de Cappel·l de Lleida (la Sagrada Família i Santa Teresa Jornet), han estat beneficiades del seu particular tarannà apostòlic.

Fou gran amant del monestir de Poblet, on es retirava freqüentment. Devot i enamorat de la Mare de Déu en l'advocació de Maria Auxiliadora, ella l'hagi acollit a les seves mans maternals per presentar-lo a Jesucrist perquè amb l'Esperit Sant sigui posat a les mans del Pare.

JuanMa, frueix del cel amb tots els benaurats.

Jaume Montaña

Les exèquies se celebraren a l'església de la Sagrada Família (Unitat Pastoral de Cappel·l), plena de mossens, de feligresos i de gent de Lleida, que han apreciat molt la vida de Juanma i que han sentit moltíssim la seva mort. Més endavant hi ha una crònica extensa de l'acte.

Mor a Cali, Colòmbia, Mn. Joan Salvadó Gomà

El 16 de setembre d'aquest 2008 morí a Cali, Colòmbia, Mn. Joan Salvadó Gomà, confortat amb els sants sacraments de l'Església. Nascut a Bell-lloc el 13 de gener de 1929 havia estat ordenat sacerdot a Lleida el 23 de juny de 1957.

A Lleida exercí el ministeri a la parròquia de Santa Maria Magdalena, vicari, i després passà de rector a la parròquia de Sant Josep Obrer, dels Magraners (Lleida) d'on marxà cap a Cali, Colòmbia l'any 1965 per unir-se a l'equip de capellans de Lleida que hi eren des de l'any 1961 (Mn. Sebastià Aldomà, Mn. Ramon Abella i Mn. Manel Coll) als que havien seguit Mn. Antoni Jové, Mn. Rufino Farràs, Mn. Bonaventura Pelegrí i Mn. Amadeu Carrera). Amb Mn. Salvadó viatjava també Mn. Joan Boldú.

Mn. Joan Salvadó a Cali ha estat sempre treballant en la pastoral parroquial fent-se estimar de tots, i estant de preferència al costat dels pobres.

Pel seu servei a la diòcesi de Lleida i testimoni missioner a Cali, diem gràcies a Mn. Joan Salvadó Gomà i preguem perquè Déu li premiï el seu servei a l'Església amb el goig de la vida eterna, amb la Mare de Déu i els sants.

Al barri de Magranes de Lleida, hi té dedicat un carrer.

Mn. Jaume Montaña

Les exèquies es van celebrar a Cali (Colòmbia), el dimecres, 17 de setembre.

El dimarts, dia 23 de setembre, s'ha celebrat un funeral en sufragi de l'ànima de Mossèn Joan Salvadó Gomà. Ha estat en l'església de sant Llorenç, de Lleida, presidit per Mons. Joan Piris Frígola, bisbe de Lleida. Hi foren també els familiars de Mn. Joan, i agraïm la presència de l'alcalde de Lleida, amb què ha valorat la tasca social del difunt realitzada al barri dels Magraners.

Han concelebrat amb el Bisbe la pràctica totalitat del clergat diocesà i alguns religiosos: un testimoni de germanor, i al mateix temps d'agraïment a Mossèn Joan Salvadó per l'exemple d'entrega i fidelitat en els seus 51 anys de sacerdoci.

Que al cel sigui. I des d'allí beneeixi la nostra diòcesi i l'arxidiòcesi de Cali amb abundància de vocacions.

A Bell-lloc, el seu poble natal, es féu un funeral el dimecres dia 24 de setembre.

El diumenge, dia 28, se celebrà també una missa a la parròquia de sant Josep Obrer, de Lleida (Magraners) que Mn. Joan Salvadó va servir durant sis anys, abans de marxar a Colòmbia. Als Magraners es recorda especialment el seu dinamisme i entrega al barri.

Ha mort Mn. Josep Traguany Cases

Mn. Josep Traguany Cases ha mort el 30 de setembre de 2008, havent rebut els sagraments de l'Església. Nascut a Lleida el 15 de juliol de 1931, va ser ordenat sacerdot el 29 de juny de 1955 a Lleida, on havia cursat els estudis eclesiàstics.

Va dedicar tota la seva llarga vida sacerdotal al servei de la pastoral parroquial, començant de vicari a la Mare de Déu del Carme, de Lleida, i després sempre més en parròquies rurals: Montañana, Claramunt, Chiró, Tercui, La Floresta, Almatret, Maials, Benavent de Lleida i Vilanova de Segrià, parròquia aquesta última de la que era actualment Rector.

La mort de Mn. Josep Traguany ha estat molt sentida a la Diòcesi perquè ha estat la pèrdua d'un bon capellà servidor de l'Evangeli i que estimava profundament la feligresia, a la que es donava sense reserves. Un bon company i col·laborador en les tasques pastorals i d'apostolat.

Mn. Josep Traguany Cases, descansi en pau en el goig del cel amb la Verge Maria Mare de Déu, els àngels i els sants.

Gràcies pel testimoni de vida que ens heu donat.

Mn. Jaume Montaña

Les exèquies se celebraren a l'església parroquial de Vilanova de Segrià. Ha presidit l'Eucaristia el Sr. Bisbe i l'han concelebrada una cinquantena de mossens. Hi foren presents els alcaldes de Vilanova de Segrià i de Benavent de Segrià, que, al final de la celebració manifestaren el condol dels respectius pobles i agrairen la dedicació que Mn. Josep va tenir a tots els feligresos durant els 31 anys que hi va estar de rector. Els dos pobles, en pes, s'hi van fer presents.

Relleu de Bisbe a la Diòcesi

Resum d'actes

Lletres apostòliques del nomenament de Mons. Joan Piris com a bisbe de Lleida	187
--	-----

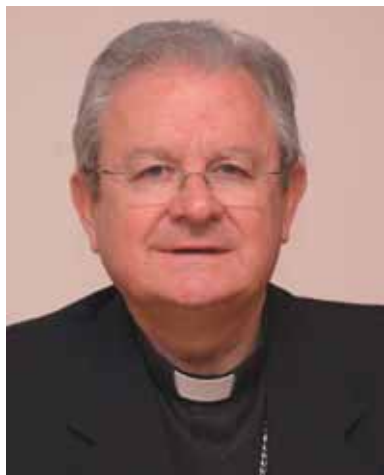
Acomiadament de Mons. Javier Salinas, Bisbe Administrador Apostòlic

Escrit en el fulletó d'acomiadament	189
Carta de Mons. Javier Salinas a tots els diocesans	190
Celebració de comiat a la Catedral. Crònica.....	192
Paraules de comiat a Mons. Salinas pel Vicari de Pastoral	194
Dinar de comiat a Mons. Salinas a l'Acadèmia Mariana	195
Reportatge gràfic.....	197

Inici del Pontificat de Mons. Joan Piris Frígola

Semblança de l'Excm. i Rvdm. Mons. Joan Piris Frígola, Bisbe electe de Lleida	200
Salutació de Mons. Joan Piris als membres de l'Església de Lleida.....	201
Salutació de mossèn Montaña al bisbe Joan.....	203
Entrevista amb el Bisbe electe, Mons. Joan Piris.....	204
El Bisbe Joan Piris es posa sota la protecció dels beats i sants lleidatans	206
Trobada informal amb els membres dels consells diocesans el dia abans de la presa de possessió	208
Paraules de presentació del Vicari de Pastoral al bisbe Joan Piris	209
Tarja d'invitació a la presa de possessió	212
Crònica de la presa de possessió de Mons. Joan Piris com a bisbe de Lleida	213
Paraules de presentació del Sr. Nunci, Mons. Manuel Monteiro de Castro	216
Salutació de l'Arquebisbe metropolità de Tarragona Mons. Jaume Pujol Balcells	217
Paraules del bisbe Javier Salinas al bisbe Joan Piris.....	219
Homilia de Mons. Piris en la presa de possessió com a bisbe	220
Relació de prelats assistents.....	226
Acta oficial de la presa de possessió	227
Carta de la Nunciatura acusant rebuda de l'acta.....	232
Reportatge gràfic.....	233
Trobada amb el personal de la Cúria	235
Decret de renovació de càrrecs	235

Relleu de Bisbe a la Diòcesi

Mons. Xavier Salinas i Viñals

Mons. Joan Piris i Frígola

Lletres apostòliques del nomenament de Mons. Joan Piris com a bisbe de Lleida

Traducció de les Lletres Apostòliques

Benet, bisbe, servent dels servents de Déu,

Al Venerable germà **Joan Piris Frígola**, fins ara bisbe de l'Església de Menorca, traslladat a la Seu de Lleida, salutí Benedicció Apostòlica.

Havent de nomenar un bisbe per a la Santa Església Catedral de Lleida, vacant per la renúncia de l'Excel·lentíssim Senyor Francesc Xavier Ciuraneta Aymí, un cop escoltat el consell de la Congregació per als Bisbes, m'ha semblat a mi, Successor de sant Pere i Pare de tota l'Església, que tu, Venerable Germà, de qualitats i dotes comprovades i molt expert en el servei pastoral, ets la persona indicada per a regir l'Església de Lleida.

Així, doncs, fent ús de la Nostra suprema autoritat apostòlica, a tu, deslliurat ja dels lligams de la diòcesi de Menorca, et constituïm Bisbe de Lleida, amb tots els drets i deures que aquest ministeri comporta.

Aquestes Lletres Apostòliques cal que procuris siguin llegides al clergat i al poble d'aqueixa Seu lleidatana; a tots ells, clergat i poble, els encoratgem a acollir-te amb joia i a mantenir-se sempre units a tu.

Finalment, preguem, Venerable Germà, perquè t'assisteixi sempre l'Esperit Sant amb els seus dons inefables, sostingut pels quals puguis tenir cura diligentíssima dels fidels que se t'han encomanat, de tal manera que tots ells, cada dia amb més interès, cerquin el Crist, ja que és ell, per a nosaltres i per al món "el camí, la veritat i la vida" (Jn 14,6).

Que la pau de Crist, per intercessió de la Verge Maria, Mare de Déu del Carme, sigui sempre amb tu i amb tota la comunitat lleidatana, per a Nos tan estimada.

Signat a Roma, a Sant Pere, el dia setze de juliol de l'any del Senyor dos mil vuit, quart del Nostre Pontificat.

Benet XVI

*Emmanuel Buenaventura Fernández,
Protonotari Apostòlic*

Acomiadament de Mons. Xavier Salinas Administrador Apostòlic de Lleida

*Escrit inicial del fulletó
editat pocs dies abans d'acabar
el temps d'Administració
Apostòlica de Mons. Salinas
a Lleida*

Un any i sis mesos heu estat a Lleida entre nosaltres.

Volem agrair-vos el vostre treball, la dedicació al Bisbat de Lleida.

Sabem que no us ha resultat senzill. Heu hagut de compartir el temps entre les diòcesis de Tortosa i Lleida. Per altra banda, a part de la tasca pastoral que heu tingut sempre com a prioritària, us ha calgut atendre problemes afegits, de no fàcil solució.

És per tot això que us agraïm la vostra estada a Lleida.

Que Déu us ho premii.

Li ho demanem per intercessió de la Mare de Déu, sota la invocació de la Cinta, Patrona de Tortosa, i de la Verge Blanca de l'Acadèmia, Patrona de Lleida.

Un any i mig d'Administració Apostòlica

Malgrat el caràcter provisional que comporta sempre aquesta forma de govern, la Diòcesi de Lleida, sota la direcció de Mons. Xavier Salinas, ha seguit el seu ritme en tots els aspectes de la seva missió evangelitzadora, celebrativa i de caritat. Un ritme, com és lògic, amb mancances. Com passa amb totes les coses humanes: En aquest temps:

- S'ha beneït i inaugurat la Casa Diocesana d'Espiritualitat, al complex de l'Acadèmia Mariana. Allí s'hi han celebrat ja diversos Congressos Nacionals, i s'ha convertit en la casa de tots els diocesans, institucions i persones.
- Hem plorat la mort dels mossens José Maria Morera, Josep Mª Quintillà, Miquel Mateus (diaca) Antonio Rubiella, Ramon Freixes, Santiago Zarranz, Antoni Fontova, Màrius Rodrigo, Juanma Bardají. També la mort d'algunes religioses.

- Les diverses Delegacions diocesanes, Secretariats i Departaments, l'IREL i altres institucions amb treballat com sempre, amb tota la força i interès, en l'àmbit que els correspon.
- S'ha fet la presentació de diversos llibres: 2 volums de l'Obra històrica "Arrels Cristianes de Lleida", "Colònies Montsant i Verge Blanca", "La canya de pescar", "Al costat de Maria".
- S'ha inaugurat el Museu de Lleida, Diocesà i Comarcal.
- La diòcesi i parròquies han fet pelegrinatges a Terra Santa, a Roma, a Lourdes, sempre amb bona participació i èxit.

I ens plau recordar, sobretot, el treball constant, sacrificat al temps que joïós, de tantes i tants diocesans, laics/ques, religiosos/es, mossens, diaques... que, estan fent moltes tasques en l'anonimat i senzillesa de les circumstàncies diàries, donant el temps i la vida per l'Església i per la societat. Són elles i ells l'autèntica força, que moltes vegades només Déu coneix. Són els que aixequen el món. I això amb el Bisbe anterior, amb l'Administrador Apostòlic, i amb el nou Bisbe que l'Església ens ha concedit.

Gràcies... i endavant

*Carta de Mons. Salinas a tots els diocesans,
al final del temps de la seva Administració Apostòlica*

1 de setembre de 2008

A tots els diocesans de Lleida:

Quan ha arribat el terme del meu ministeri pastoral a la Diòcesi de Lleida, us vull adreçar aquestes lletres d'acomiadament, mogut per la gratitud a Déu, Pare de Nostre Senyor Jesucrist, que m'ha concedit l'oportunitat de compartir amb vosaltres una mateixa fe i col·laborar en una mateixa missió evangelitzadora.

El temps que jo he viscut entre vosaltres ha estat ple d'experiències i també de reptes difícils de dur endavant; tanmateix, m'he sentit acompanyat pel presbiteri diocesà, pels diaques permanents, pels religiosos i les religioses i per tants laics, que d'una manera diferent però rica a la vegada manifesten la vitalitat apostòlica de l'església diocesana.

Aquest servei apostòlic ha estat per a mi una escola de comunió eclesial, puix no he fet res d'esquenes a ningú i sempre he cercat el camí més fidel a la realitat de l'església. D'alguna manera he intentat que la unitat de la fe i l'amor cristià estiguessin per damunt de qualsevol diferència.

Mirant el camí recorregut, dono gràcies a Déu perquè m'ha fet experimentar les meves limitacions, però també m'ha permès tastar en la meua vida el que diu el salmista: “Quan m’adono que estic a punt de caure, el teu amor em sosté, Senyor; i quan creix el desfici dintre meu, el teu consol és la meua delícia” (salm 94, 18-19).

Ara, després de mesos de treball i de pregària, anem a rebre un nou pastor. Espero que trobarà la diòcesi en marxa, perquè aquest ha estat el meu propòsit principal i el dels qui han col·laborat més directament amb mi en el govern de la diòcesi. En aquesta línia vull destacar els esforços realitzats en la pastoral per les vocacions i pel seminari diocesà, seguint el compromís dels meus antecessors: S’ha intentat unir una formació teològica, segons les exigències dels qui van a ser pastors, i una vinculació més radical a la realitat de la vida diocesana.

Un tema que sempre he mirat d’encarar, i al que he dedicat molts esforços, és l’anomenat “litigi de les obres d’art amb la diòcesi de Barbastro-Monzón”. Una qüestió de gran complexitat des del punt de vista jurídic, molt sentida per moltes raons històriques i culturals, però al mateix temps vinculada a la vida i a les decisions del govern pastoral de l’Església. Sense negar cap tipus de diàleg i col·laboració amb les institucions civils, he tingut present –com els meus predecessors– el valor de l’ordenament jurídic de l’Església per afrontar aquesta situació, ja que estan en joc els nostres vincles eclesials amb la diòcesi de Barbastro-Monzón i amb la Seu Apostòlica. Ara, acabat el procés canònic, hem acatat les decisions de la Congregació de Bisbes i esperem que es puguin complir amb totes les seves conseqüències i en benefici de tots.

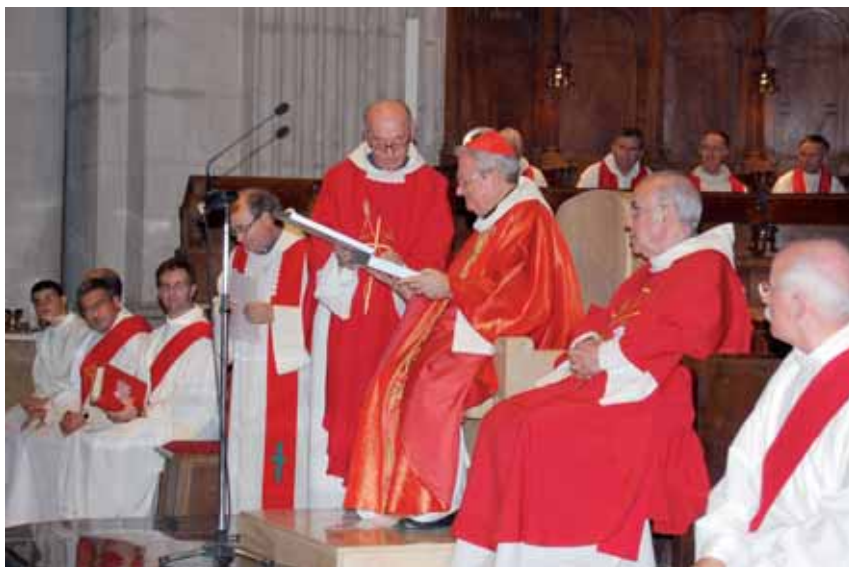
Finalment, en aquesta com en totes les altres qüestions i circumstàncies de la nostra vida, permeteu-me un consell que serà alhora una invitació: “No anteposeu res a Crist i a la unitat de la seva Església”. (Cf. Regla de sant Benet).

És l’estel que ens guiarà sempre en el nostre camí. I si alguna vegada sentim el dubte o el defalliment, mirem Maria, la Mare de Déu, que sempre ha estat i serà l’Aurora de la Salvació i l’Auxili dels Cristians. ¡Mare de Déu Blanca, pregueu per nosaltres!.

Us recordaré sempre.

† Javier Salinas,
*Bisbe Administrador Apostòlic
de la diòcesi de Lleida*

Celebració de comiat a la catedral

A la Catedral Nova de Lleida, el diumenge 14 de setembre, a 2/4 de vuit del vespre, s'acomiaava del Bisbat de Lleida, el que durant dinou mesos l'ha regida com a Bisbe Administrador Apostòlic.

Mons. Javier Salinas ha presidit la celebració eucarística, que ha estat concelebrada per gairebé tot el clergat de la Diòcesi, religiosos de diverses Congregacions que serveixen pastoralment el Bisbat i també per dotze mossens vinguts de Tortosa per a fer costat al seu bisbe en aquest moment important; entre aquest sacerdots tortosins, hi era el Pro-vicari General, el Vicari Episcopal d'Economia i el Secretari-Canceller.

Entre les autoritats estava l'alcalde de la ciutat, Àngel Ros, les regidores Rosa Mínguez i Montse Parra, així com el Rector de la Universitat Joan Viñas.

Els diocesans i diocesanes de Lleida han omplert totalment la catedral. Laics i laiques, alguns dels Consells Pastorals Diocesans i parroquials, dels diversos moviments; i moltes religioses de les distintes comunitats. Tots s'han aplegat per agrair a l'Administrador Apostòlic el seu servei desinteressat, laboriós, que diverses circumstàncies han fet de vegades fins i tot penós. El continu anar i venir de Tortosa a Lleida, de Lleida a Tortosa, ha suposat sacrifici. Un sacrifici que ha acceptat sempre amb bon humor, sense queixa.

En l'homília, ens ha dit que ha intentat sempre ser fidel a la seva missió, la que el Sant Pare li va encomanar; que ha trobat molt bona col·laboració

en els sacerdots, religiosos i religioses, i en el laïcat; que el Bisbat, en aquest temps que es pot dir de provisionalitat, no ha deixat de seguir endavant en els seus plans d'evangelització.

En aquest diumenge se celebrava la festa de l'Exaltació de la Santa Creu. Per això tots els concelebrants anaven amb l'estola de color vermell, com demana la festa. També en el seu comentari, Mons Salinas ha remarcat el sentit de la festa. En la creu de Jesús hi ha la salvació. També la vida del cristià està marcada per la creu, una creu que ha de ser acceptada, i que és també així instrument de salvació.

El Petit Cor de la Catedral, dirigit pel mestre de capella, Mn. Joaquim Mesalles, ha interpretat les parts musicals de la celebració.

En acabar la cerimònia, el Vicari Episcopal de Pastoral del Bisbat de Lleida, Mn. Josep Anton Jové, ha adreçat al Sr. Bisbe unes paraules de comiat. Ha ressaltat, d'una manera inequívoca, com la seva actuació no sempre ha estat compresa i ben interpretada, però que ha sortit sempre d'una intenció recta de servei a l'Església Diocesana. Però això mereix de tots i totes un sincer agraïment.

Tot seguit el Vicari General, Mn. Joan Ramon Ezquerria, també en nom de tots els diocesans, ha fet obsequi a Mons. Salinas d'una placa que conté un gravat de la Seu Vella amb aquesta llegenda:

**A Mons. JAVIER SALINAS VIÑALS,
en agraïment pel vostre servei a l'Església de
Lleida, com a Bisbe Administrador Apostòlic.
Lleida, 8 de març de 2007 - 21 de setembre de 2008**

És aleshores quan Mons. Salinas ha reprès el to emocionat de l'acomiadament. Ha agraït la seva estada a Lleida, com una ocasió d'enriquiment espiritual. També ha demanat perdó a tots aquells que s'hagin pogut sentir ofesos en algun moment per la seva actuació. Ha ressaltat també, tot saludant-lo efusivament, la bona harmonia que sempre hi hagut amb l'Alcalde de la ciutat, Àngel Ros i el seu equip de govern.

Finalment, Mons. Salinas ha encoratjat tothom a fer-se present el proper diumenge, dia 21, a las 5 de la tarda, en la mateixa Catedral, per a la solemne Presa de Possessió del Nou Bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris Frígola, i a acollir-lo de cor. "Serà, n'estic segur, un bon Pastor".

Mons. Javier Salinas, fins aquell moment Administrador Apostòlic, acompanyarà de manera especial a Mons. Joan Piris. També hi seran presents el Sr. Nunci, els Bisbes de Catalunya i altres provinents de tot l'Estat Espanyol.

Paraules de comiat, adreçades a Mons. Salinas pel Vicari de Pastoral

*Fou al final de la celebració del comiat,
a la catedral de Lleida*

Gràcies

El 25 de març de 2007, en aquest mateix lloc, en la missa de presentació com a bisbe administrador demanàveu als fidels de Lleida la seva col·laboració i oracions per complir la missió encomanada, amb aquestes paraules:

“....el Sant Pare Benet XVI ha volgut confiar-me aquesta missió, difícil per a mi, però de gran significat espiritual per a la comunitat diocesana de Lleida: ser el vostre bisbe-administrador apostòlic en aquest temps d'espera d'un nou pastor. Una responsabilitat que compartiré amb la vostra ajuda, amb la meva missió de bisbe de Tortosa. Preguem intensament perquè el Senyor ens doni una vegada més, en aquestes circumstàncies, la força per unir-nos amb Ell i entre nosaltres, mostrant així que som el seu poble, la seva família”.

Al temps d'acabar el vostre ministeri com a bisbe administrador d'aquesta diòcesi de Lleida vull agrair-vos, en nom de tots els diocesans, l'any i mig d'estada amb nosaltres.

Gràcies per acceptar el servei que l'Església us havia demanat. Ho heu fet el millor que heu pogut amb els problemes concrets que us ha tocat viure.

La vostra tasca no ha estat gens fàcil; jo diria que més difícil del que segurament pensàveu a l'acceptar la missió de bisbe administrador. A la vostra arribada, la diòcesi estava ferida i dolguda per problemes antics derivats alguns per la segregació de part de la diòcesi; problemes aliens a la vostra persona i a la vostra actuació i heu intentat buscar el bàlsam adequat per a curar les ferides. No sempre ho heu aconseguit. Heu tingut un protagonisme en el mitjans de comunicació que mai heu pretès. Algunes de les vostres decisions no han estat compartides per tothom i vós mateix heu estat incomprès i criticat per algunes persones i per alguns sectors de la vida eclesial i civil. Però, no dubtem que sempre heu actuat amb voluntat de servir a l'Església i a la diòcesi.

Gràcies perquè, malgrat les dificultats, sempre heu tingut clar quina havia de ser la vostra prioritat pastoral: l'evangelització. Heu sigut un bisbe proper amb tothom; treballador i disponible quan algú us ha necessitat, malgrat les distàncies de Tortosa; dialogant amb els vostres col·laboradors;

continuador i impulsor de les iniciatives pastorals diocesanes, de manera especial vers el més pobres i necessitats. Heu plorat amb nosaltres el traspàs de mossens i algunes religioses. Heu confiat amb el laïcat i amb els religiosos/es com a corresponsables de la missió evangelitzadora. Heu donat suport i ànims a persones anònimes. Teniu sentit de d'humor.

Estic segur que en acomiadar-vos avui ens diríeu aquelles mateixes paraules que St. Pau va dir als cristians de Filipis, una de les seves comunitats més estimades, i que a mi personalment tant m'encoratgen:

“Germans meus estimats manteniu-vos fermes en el Senyor.

Viviu sempre contents en el Senyor. Que tothom us conegui com a gent de bon tracte. No us inquieteu per res. En tota ocasió acudiu a la pregària i a la súplica i presenteu a Déu les vostres peticions acompanyades d'acció de gràcies. I la pau de Déu, que sobrepassa tot el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist.

Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és autèntic, respectable, just, pur, amable, lloable, tot allò que sigui virtuós i digne d'elogi. I el Déu de la pau serà amb vosaltres” (Fl. 4, 4-8).

Gràcies, finalment, pel consell i invitació que ens doneu en la vostra carta d'acomiadament de nosaltres. “No anteposeu res a Crist i a la unitat de la seva Església”.

Que Déu us acompanyi i us beneeixi arreu on continueu la vostra labor apostòlica. Comptareu sempre amb les nostres pregàries

Lleida 14 d'octubre de 2008

Comiat de Mons. Javier Salinas, amb els mossens i religiosos

Els mossens i religiosos del Bisbat de Lleida, han estat reunits el dimecres i dijous (17 i 18 de setembre) a la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana), per unes xerrades de formació permanent, que han estat a càrrec del Dr. Salvador Pié, sacerdot del Bisbat de sant Feliu i Professor de la Universitat Gregoriana de Roma.

Han estat dos dies de convivència entre els mossens i d'intensitat eclesial per les xerrades del conferenciant. Ens ha ajudat a recordar els eixos més fonamentals de la doctrina del Concili Vaticà II.

A migdia del dijous, s'ha fet present Mons. Javier Salinas, el nostre bisbe Administrador Apostòlic. Hem fet tots junts una estona de pregària a l'oratori de la patrona de Lleida, la Mare de Déu de l'Acadèmia, i hem compartit després la taula del dinar de germanor, amb el qual hem acomiadat Mons. Salinas.

Unes paraules d'agraïment per aquests dinou mesos de servei pastoral al Bisbat de Lleida, pronunciades pel Vicari General, i la resposta de Mons. Salinas, amb emoció i alhora amb humor, agraint també ell a la Diòcesi i a tots els diocesans l'oportunitat que ha tingut de servir-los, la qual cosa ha estat motiu de creixement personal i espiritual. Aquestes paraules, doncs, han estat la cloenda, a nivell de sacerdots, de l'estada a Lleida de l'Administrador Apostòlic. Ens ha esperonat a rebre amb il·lusió el nou Bisbe, Mons. Joan Piris, que ve també amb molta alegria a servir en el nou destí que l'Església li ha confiat.

Gràcies, Mons. Javier Salinas.

Benvingut a casa vostra, Mons. Joan Piris

Eucaristia d'acomiadament
de l'Administrador Apostòlic

El Presbiteri Diocesà amb
Mons. Javier Salinas

El Bisbe Salinas saluda al rector de la Universitat

Vista de la Catedral en l'acomiadmanet de Mons. Salinas

Mons. Salinas en la seva homilia de comiat

Beneït el qui ve en nom del Senyor!

L'Administrador Apostòlic de Lleida,
Mons. Javier Salinas Viñals,

els organismes diocesans,

els sacerdots i diaques,

els religiosos i religioses,

i

els fidels diocesans

Mn. Joan Piris Frígola

us desitgem

una estada a Lleida

molt profitosa

per a Vostè,

per al Bisbat

i

per a tota la ciutadania.

Benvingut!

Relleu de Bisbe

Semblança del Bisbe electe de Lleida

Mons. Joan Piris Frígola neix el 28 de setembre de 1939 a Cullera, València. Realitza els seus estudis d'Humanitats i Filosofia, i també de Teologia al Seminari Metropolità de València, com a becari del Col·legi Major de la Presentació i St. Tomàs de Villanueva (1950-1963). Ordenat prevere el 21 de setembre de 1963; quatre anys després es llicencia en Pedagogia i rep l'aptitud per al doctorat en el Pontifici Ateneu Salesià a Roma (1968), on també es diploma en Catequètica. Al 1971 obté la llicenciatura en Filosofia i Lletres, en la secció Pedagogia, a la Universitat Literària de València.

Va ésser vicari de la parròquia de San Fernando Rei, de València, al 1968, essent-ne rector el cardenal Ricard Maria Carles, al qual substituï quan fou nomenat bisbe de Tortosa el 1969. Va ser promotor a Espanya del moviment un Món Millor, a Madrid, i director del Secretariat diocesà, i posteriorment delegat episcopal de Pastoral Familiar a València (1979-84). Entre el 81-84 va ser director del Secretariat de la Subcomissió Família de la Comissió d'Apostolat Seglar de la Conferència Episcopal.

Rector de diferents parròquies a València, ha estat vicari episcopal de l'arquebisbat metropolità entre el 1988-90 i 90-96, amb els bisbes Roca i García-Gasco. Des de 1996 i fins al 2001 va ésser rector de la parròquia del Bon Pastor de la ciutat de València.

Ha publicat articles a revistes especialitzades sobre temes de pastoral familiar i pastoral urbana. Així mateix ha publicat diversos llibres: "Casarse en la fe de Jesús". "Encuentros de preparación al matrimonio" (Edicep, València, 1983); "Para que tengan vida. Sugerencias de vida cristiana y propuestas pastorales" (Edicep, València, 1996).

Rebé l'ordenació com a bisbe de Menorca el dia 28 d'abril de 2001, substituïnt a Mons. Francesc Xavier Ciuraneta.

Ha estat membre de les Comissions Episcopals de Pastoral i de Pastoral Social. Actualment és Membre de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació.

El dia 16 de juliol de 2008 va ser nomenat bisbe de Lleida i prengué possessió de la diòcesi el diumenge, 21 de setembre, festa de sant Mateu.

Salutació de Mons. Joan Piris als membres de l'Església de Lleida i a tots, dones i homes que estima el Senyor

Tan prompte com es va fer públic el seu nomenament com a Bisbe de Lleida, va adreçar-se a tots els diocesans amb aquesta salutació que es repartí a totes les esglésies.

Germanes i germans, fidels cristians laics, persones de vida consagrada i mossens, us saludo amb tot el cor i amb consciència de deixeble de l'únic Mestre Jesús el Crist, a qui volem que faci present enmig vostre amb fidelitat i entusiasme. El Crist que acull, que estima, que comprèn... Com es diu molt bé a la Web del Bisbat: "no ens podem inventar nosaltres què és i què ha de fer un bisbe". O com també va escriure un dels vostres preveres: "La vinguda d'un nou Bisbe ha de ser un fort interrogant, un reclusiu per a nosaltres, cristians de carrer i de laboratori. Més que exigir-li a ell com ha de ser, siguem nosaltres els que, posats al seu costat, fem camí d'Església missionera del Crist, el Salvador." I afegia: "No tinguis por a venir, et rebrem bé i t'estimarem; això sí, deixa de banda tot autoritarisme i prepotència. Siguis autèntic, transparent, no busquis les segones voltes a les coses. El poble és molt intel·ligent i sap entendre de seguida les intencions que mouen l'acció. No t'espanti la boira... La gent de la Terra Ferma som de raça gegantina." La veritat és que ho trobo molt consolador i, a la vegada, engrescador.

Sóc conscient que hauré d'assolir moltes tasques en el meu servei als lleidatans, atès que la vida d'una Diòcesi comporta gran complexitat, però vull demanar-vos d'entrada que tingueu en compte una cosa: la meva funció episcopal té essencialment, i com a primer deure, anunciar i donar a conèixer Jesús. Ajudar a "creure" en Ell i a mirar la vida des dels seus criteris per damunt d'altres criteris.

A la meva primera Missa (1963) em digueren públicament: "...ets sacerdot de Jesucrist, expropiat per a utilitat pública". Avui renovo la meva millor disposició a practicar aquesta expropiació com a Bisbe, lliurant-me al vostre servei i assumint aquest encàrrec que em fa el Senyor per mitjà de Benet XVI, Successor de Pere. Estar en el lloc en el qual ens han posat i no en el que hem elegit és una premissa fonamental per a situar religiosament les coses.

En aquest mateix sentit m'agrada especialment compartir amb vosaltres allò que va escriure un bon amic capellà: "...en moltes ocasions no hauria estat d'acord amb els bisbes que han regit la nostra Diòcesi... Però m'adono que allò que el bon Déu ens demana no és que estiguem d'acord

amb els nostres bisbes. Se'ns demana que els estimem perquè, al cap i a la fi, l'Esperit, servint-se qui sap de quines pautes polítiques, ens els ha donat per regir l'Església de Déu que peregrina a..., com a successors dels apòstols de Jesucrist”.

Germanes i germans: l'Església de Lleida a la qual sóc cridat com a Pastor és anterior a mi i continuarà també després de mi. Jo passaré, la comunitat romandrà... Una fe forjada per la Paraula escoltada i viscuda, regada per la sang del Crist i de tants màrtirs que ens han precedit, i en la que treballa l'Esperit Sant mantenint operant la presència del Ressuscitat que n'és garantia de fecunditat.

Serà tasca meva donar veu a totes les expressions d'escolta i de conformació a Crist que l'Esperit ja està fent créixer i senyalant des de sempre. I m'agradaria fer-ho “amb vosaltres”, i no des de fora ni per damunt. Sóc enviat a guiar els membres de la Comunitat Eclesial, obert a tots aquells que hi habiten al territori en el qual viu aquesta Església Particular, en comunió amb l'Església Universal i estimant el món que ens ha tocat viure.

Intentaré servir-vos amb la contemplació abans que amb l'acció, amb la pregària, amb la constant invocació de l'Esperit i amb la dòcil atenció a les seves inspiracions. Per al qual, encomano el meu ministeri a la intercessió de la Verge Blanca de l'Acadèmia –Maria de Natzaret–, i a la de sant Joan Baptista, patró de la nostra Església Diocesana, de Santa Teresa Jornet Ivars, i dels Beats Francesc Palau i Quer i Francesc Castelló i Aleu.

“L'única cosa que per a mi heu de demanar és força, tant interior com exterior, perquè jo no només parli, ans també estigui decidit, perquè sigui cristià no només de nom, sinó també de fets.” (Sant Ignasi d'Antioquia).

Amb la meva salutació a cadascú,

† Joan Piris, Bisbe

Salutació de mossèn Montaña al bisbe Joan

*Article publicat
en distints mitjans de comunicació social*

Bon dia Sr. Bisbe,

Per fi, a Lleida tenim Bisbe. Hem estat més d'un any esperant aquest dia gloriós que, campanes al vol, podem cridar ben fort: "Lleida ja te Bisbe", es diu Joan, nascut el 28 de setembre de 1939 a Cullera, València. Té 68 anys, felicitats i gràcies Mons. Joan Piris Frígola, bisbe de Lleida.

Mons. Joan ve a Lleida amb l'aval de més de set anys de ministeri episcopal a Menorca, i de títols eclesiàstics. De Menorca ve a Lleida, de l'illa ve al continent. Deixa gent de mar per trobar-ne, ara, de terra ferma... Canvia les ones d'una mar tranquil·la, i a estones embravida, per les cortines de la boira que engoleixen la torre de la Seu Vella.

Bisbe Joan: No tingueu por, podeu venir a Lleida amb tota il·lusió i disponibilitat al servei de l'Evangeli, predicador de la Paraula, mistagog de la fe, impulsor de la caritat. El millor aval per l'èxit de la vostra missió és que no veniu per voluntat pròpia sinó enviat per l'Esperit Sant, sou successor dels Apòstols. Nosaltres us rebem a casa nostra, que és la vostra, de tots, fent Església de Jesús.

Com a tota llar hi ha joies i esperances, dificultats i tensions, però igualment com a tota família hi ha voluntat de resoldre els problemes donant primacia a la caritat i a la justícia, a l'amor que tot ho purifica. Fent honor a la història del bisbat de Lleida, història més que mil·lenària de generosos serveis a l'Església, i també de sacrificis, us acollim com el nostre Bisbe, disposats a fer-vos costat en l'exercici del vostre ministeri episcopal. Compartint amb Vós la càrrega, serà més suau i lleugera, per tots més plaent...

No podem oblidar que Lleida és una església martirial. A les nostres mans està fer fruitar la sang d'aquests germans que la donaren com a testimoni d'una fe generosa i madura morint amb paraules de perdó i d'amor pels botxins.

Bisbe Joan, arribeu a Lleida en un moment delicat i difícil. Al nostre bisbat hi ha llagues obertes que necessiten del bàlsam guaridor del vostre ministeri. Trobeu un bisbat amb un clergat gran, és veritat, però també és cert que ho dóna tot per la pastoral. No es fa enrere de res. I teniu un laïcat madur, compromès a donar testimoni de la fe amb la pròpia vida donant esperança i vivint la caritat.

Bisbe Joan, cada dia descobrireu coses noves del potencial pastoral de la gent de Lleida, del baix Segre, de la Noguera, del baix Urgell i de

les Garrigues, del Segrià i de la Ribagorça. Sorpreneu-nos, també, vós a nosaltres.

I a vostè, Bisbe Salinas, que torneu, feina feta, a casa vostra amb el silenci que vinguéreu, per un servei provisional. Gràcies perquè ens heu servit el millor que heu entès.

Benvingut el qui ve en nom del Senyor.

Mn. Jaume Montaña

Entrevista al Bisbe electe, Joan Piris

Mons. Joan Piris, Bisbe de Lleida:
“El primer que faré a Lleida és escoltar tothom”

El bisbe electe de la diòcesi de Lleida, Joan Piris, es prepara ja per deixar la seva actual diòcesi de Menorca, a la que ha servit durant poc més de set anys, per traslladar-se a la de Lleida, de la que en fou nomenat bisbe el passat 16 de juliol.

Davant la seva propera presa de possessió, prevista a la Catedral Nova de Lleida el diumenge 21 de setembre, festa de Sant Mateu, a les 5 de la tarda, hem volgut conèixer quins són els sentiments de Mons. Piris en aquets moments i com afronta el seu nou destí episcopal.

Sr. bisbe, quan vareu ser informat pel Sr. Nunci del vostre nomenament com a nou bisbe de Lleida, quina fou la vostra primera reacció?

La veritat és que, després de tanta “rumorologia”, no va suposar cap ensurt. Vaig dir que sí com sempre he fet quan m’han demanat un canvi de servei (i ja n’he tingut molts en 45 anys de capellà) perquè no trobo a l’Evangeli res que m’autoritzi a dir que no. Açò sí, vaig començar a dormir una mica més malament per la nova preocupació.

Marxeu de Menorca, amb un xic de tristesa, oi?

Els meus sentiments al deixar Menorca són molt difícils de qualificar. M’he sentit ben acollit i els menorquins es fan estimar molt. Hi posen molt de cor en tot i jo també he procurat fer-ho. (Com deia Sant Ignasi de Loiola: “en tot amar i servir”).

I veniu a Lleida content, o potser també amb certa preocupació per tot l'enrenou del litigi de les obres d'art del diocesa?

Les dues coses: content i preocupat per aquest assumpte que heu senyalat. Jo he de fer de Pastor i tot allò que interessa el meu poble m'ha d'interessar. Però, la pregunta que hi faig i faré és: ¿aquest assumpte ens ajuda a creure més i millor en Jesucrist? Perquè sinó...

El 21 de setembre prendreu possessió de la seu episcopal de Lleida, amb quin sentiment espereu aquesta jornada?

Aquell dia (fa 45 anys) vaig ser ordenat capellà. Jo sóc molt amic de fer una lectura “providencialista” de les coses i intentaré viureu-ho tot procurant renovar el meu lliurament vocacional: tinc molts motius d'agraïment a la misericòrdia del Bon Déu.

Sr. Bisbe, heu pensat ja quines poden ser les vostres primeres accions com a nou bisbe de Lleida?

Les lògiques: el primer que faré a Lleida és escoltar tothom; tractar de “conèixer” amb certa objectivitat (si és possible); visitar persones i realitats pastorals, etc, i passar-ho tot pel sedàs del discerniment en l'oració a la presència del Senyor.

Vós, com a bisbe, teniu també el vostre escut episcopal; ens el podríeu explicar... què representa?

El lema “Per a que tinguin vida” m'ha acompanyat des del primer moment de la meua vida ministerial i el trobo molt adient per a un cristià: ajudar a viure i a viure de debò. A més, vaig fer posar les imatges de la Mare de Déu del meu poble natal, Cullera (la Mare de Déu del Castell o de l'Encarnació), davant la qual els meus pares em varen iniciar en la fe, i la del Bon Pastor (titular de la meua darrera parròquia i “ofici” al qual em destinaven). Hi ha també la Mar perquè venia a Menorca i perquè jo també, com diu la cançó, “nací en el Mediterráneo”...

Davant la vostra arribada a la capital de la Terra Ferma, quin missatge voldríeu adreçar als que seran els vostres propers diocesans i també als ciutadans de Lleida en general?

De moment, només una salutació de germà a tots els lleidatans, als membres de l'Església i a totes les persones de bona voluntat que hi habiten allà, tots ben estimats de Déu: pregueu per mi i ajudeu-me sobre tot a fer de capellà, per tal que jo us pugui ajudar –com us he escrit– “a conèixer i creure en Jesús i a mirar la vida des dels seus criteris per damunt d'altres criteris”.

Gràcies i benvingut a Lleida Sr. Bisbe.

Jordi Curcó

El Bisbe Joan Piris es posa sota la protecció dels beats i sants lleidatans

A primera hora del matí del 20 de setembre, Mons. Joan Piris, encara no Bisbe de Lleida, entrava al cementiri de Lleida per fer una pregària davant la fosa comuna on reposen les restes de tants mossens màrtirs, i concretament del jove, Beat Francesc Castelló.

Una pregària d'intercessió. Volia posar el pontificat que l'endemà començaria a Lleida sota la protecció dels sants i beats lleidatans.

Per això, tot seguit es traslladà a Aitona, la pàtria natal de Santa Teresa Jornet Ibars, fundadora de les Germanetes dels Ancians Desemparats, i del Beat Francesc Palau Quer. A Aitona celebrà, no encara oficialment, l'Eucaristia. Per això, iniciant l'homilia a una seixantena de persones, deia:

“Com us he dit en començar la missa, no és una missa il·legal, però poc hi falta; de totes maneres el Sr. Administrador Apostòlic de Lleida sap que avui havia de venir a Aitona. És una missa privada que no té altra intenció que demanar ajut, suport, i posar en bones mans el ministeri que demà iniciaré, si Déu vol. El mes d'agost vaig estar a València on està la Mare Teresa Jornet enterrada a la Casa General; i vaig està pregant una estoneta, perquè quan un té un servei públic necessita ajuda. No hi ha ningú que s'hagi de sentir autosuficient. El que condueix l'Església és Déu, i nostre Senyor farà el seu paper. Però sempre ha funcionat així la Història, les mediacions humanes les ha emprades sempre. “De moltes maneres,

Déu, –diu la carta als Hebreus– ha manifestat el seu projecte de salvació, però definitivament, en Jesús el mediador únic”, i després tots aquells que han seguit el camí de la vida i que l'Església reconeix com a sants o beats que són com una prolongació de la mediació. Tots tenim amics, tots hem cercat de vegades qui ens pot fer un favor, hem anat a demanar, a veure si el meu fill pot entrar en aquella escola... sempre anem cercant amistats...; i ara cerco jo aquestes amistats per al meu ministeri episcopal...

Podeu contar a les vostres famílies: El bisbe ha passat per aquí. Això era una cosa privada, però mossèn Antoni ha tocat campanes, hi ha posat no sé quantes coses als altaveus, que de privat en té poc això. S'ha fet públic. Per tant saludeu de la meua part a les famílies i als malalts. I ara, no sé si tindrem temps, visitarem però amb molta velocitat les dues comunitats. Jo ja tornaré sense presa. Continuarem ara agraït al Senyor aquesta oportunitat de servir-lo i d'escampar la seva llavor. El Senyor sigui amb vosaltres”

Després de la santa missa s'ha posat al peu del presbiteri i ha saludat personalment a tots els assistents.

Seguidament va anar a la Casa Natal del Pare Palau, on digué a les Carmelites: “Pregueu per mi per a que sigui un bon cristià”, i on firmà en el llibre d'or amb aquestes frases:

“La meua primera visita el dia abans de començar el meu servei episcopal a l'Església de Lleida, encomano tot el present i futur al Beat P. Palau que tant va estimar i patir per l'Església”. (20-IX-2008. † Joan Piris. Bisbe electe de Lleida).

En acabar, va visitar la Cova, on també ha firmat el llibre d'or d'aquesta manera:

“20 de Setembre de 2008: Aquesta meua primera visita a la Cova del Pare Palau demano participar del seu amor a l'Església” († Joan Piris. Bisbe electe de Lleida).

A continuació va visitat el pis on va néixer Santa Teresa Jornet. Les Germanetes finalment ens han ofert un piscolabis.

Acompanyaren el Sr. Bisbe, Mossèn Josep Anton Jové, Vicari de Pastoral, i Mossèn Conrado, sacerdot valencià i company de curs del Sr. Bisbe.

Trobada “informal” del Bisbe Piris amb els Consells del Bisbat

Avui, 20 de setembre, a una de les sales del Bisbat, Mons. Piris ha reunit els membres dels diversos Consells Diocesans (Presbiteral, de Pastoral, d'Economia, Col·legi de Consultors i personal de la Cúria), una seixantena de persones.

Ha estat una reunió informal, però molt rica. Ha iniciat la reunió Mons. Javier Salinas, Administrador Apostòlic, presentant-nos la figura del nou Bisbe: “Ve amb il·lusió —ens ha dit— i tindreu ocasió de comprovar el seu caràcter dialogant, planer”.

El Vicari de Pastoral, Mossèn Josep A. Jové, ha llegit un escrit glossant la primera carta que Mons. Piris va escriure als diocesans; ha comentat amb quatre paraules el que espera la diòcesi del nou bisbe: que ens escolti tots i totes, que comparteixi amb nosaltres les seves il·lusions i inquietuds, que ens doni coratge en aquests moments difícils, i ens ajudi a fer una revisió de vida per mirar el món nostre amb els mateixos ulls bondadosos de Jesús.

Tot seguit, hem pogut escoltar per primera vegada les paraules senzilles, properes, sinceres de Mons. Joan Piris. Ha agraït la intervenció de Mossèn Jové, compartint les seves idees. “És gairebé el que jo tenia preparat per a l'homília de demà”.

Mons. Piris ens ha obert el seu cor, i pensem que ha captivat el nostre. Amb profunditat i amb humor al mateix temps, ens ha dit que hem d'estimar les nostres circumstàncies, senzillament perquè són les nostres, les que Déu ens ha preparat. "Sempre he mirat de fer el que l'Església m'ha encarregat de fer. Mai he dit que no al que m'ha encomanat. Per això vinc amb pau i confio en la vostra col·laboració".

Acabada la seva intervenció, hem tingut un pica-pica, que l'hi ha donat al Senyor Bisbe ocasió de parlar amb totes i tots. Hem començat a conèixer-nos. Hem vist que ens estima i això, naturalment, ens ha captivat. I hem començat a estimar-lo.

A les 9 del matí, havia tingut una estona de reunió amb els seminaristes i tot l'equip director del Seminari. Tot seguit ha anat al cementiri a pregar davant la fosa on reposen les restes dels màrtirs, i també del beat Francesc Castelló. Immediatament s'ha traslladat a Aitona a conèixer la pàtria de santa Teresa Jornet i el beat Francesc Palau. Ens ha explicat la relació que sempre ha tingut amb aquests sants; i per això ha volgut començar el seu pontificat a Lleida, encomanant-se a la intercessió de tots ells.

Paraules de presentació del Vicari de Pastoral al Bisbe Joan Piris

Sr. Bisbe:

Les meves primeres paraules, en nom de tots els diocesans, són per agrair-vos haver acceptat venir a servir els cristians de Lleida. Sigueu benvingut a la nostra diòcesi, que a partir de demà també serà la vostra.

Aquí estem reunits el Col·legi de Consultors, el Consell Presbiteral, el Consell Diocesà de Pastoral, el Consell d'Assumptes Econòmics, els Delegats Diocesans de Pastoral, els responsables dels Departaments i Secretariats de

la diòcesi i també el personal de la Cúria, és a dir, els col·laboradors més propers, que no vol dir els més treballadors ni els més bons (això només ho sap Déu).

Us agraïm dos detalls que heu tingut abans de prendre possessió de la diòcesis:

1r. L'anada al cementiri de Lleida per visitar la tomba del beat Castelló i la visita a Aitona per demanar la intercessió de Sta. Teresa Jornet i la del Beat P. Palau. I a dos mossens convalescents d'una operació quirúrgica.

2n. Voler saludar-nos, conèixer-nos i compartir amb nosaltres una estona.

Ara no és el moment d'explicar-vos l'estat de la diòcesis. Més endavant us farà arribar un informe en què els Delegats diocesans de pastoral manifesten el seu parer sobre les tres coses més positives, els tres problemes més forts i els tres reptes més urgents que té el nostre bisbat. Ara no toca.

Però sí voldria dir-vos en veu alta, algunes reflexions i suggeriments que he pensat aquests dies amb motiu del vostre nomenament. Crec que els aquí presents les compartiran, i per tant, puc parlar en nom de tots.

He llegit, en alguna entrevista, que el primer que faríeu en arribar a Lleida, seria escoltar. Doncs bé. Escolteu tothom, laics i laïques, sacerdots, religiosos i religioses; escolteu totes les sensibilitats, tendències i espiritualitats que hi ha en el nostre bisbat; escolteu les Institucions i els Organismes que us han d'ajudar en la vostra pastoral i que avui estan aquí.

Però escolteu de manera especial la gent gran, els marginats, els pobres, els que estan sols, els malalts, els immigrants... en una paraula, els que sofreixen. Escolteu-los i esteu al seu costat. Sigueu més pare que mestre; que notin ells i nosaltres, l'escalfor del vostre acolliment, de la vostra comprensió, de la vostra proximitat, del vostre amor i a través d'ell, l'amor de Déu.

Escolteu també, les crítiques de dintre el món eclesial i el món civil; segur que en tindreu, i potser, aviat; no totes seran producte de crispacions; moltes estaran fetes des de l'amor a l'Església; mai sereu criticat en la vostra tasca pastoral, per les opcions fortes, clares i decidides que hàgiu fet a favor dels pobres, de la justícia, de l'austeritat, de la senzillesa, de la concòrdia... I, si fóssiu criticat per això, vol dir que anireu pel bon camí: el de l'evangeli, pel camí de les benaurances.

Compartiu amb senzillesa i sense vergonya, amb tots els diocesans, les vostres inquietuds i preocupacions i no us trobareu mai sol. Intuïm que no és fàcil avui ser bisbe. Esteu a la mirada de tothom, més que d'altres. Sabem per experiència pròpia el difícil que és l'anunci de l'Evangeli en l'època que

ens toca viure. Tots ens sentim o ens volem sentir corresponsables en la tasca evangelitzadora i estem disposats a ajudar-vos.

Doneu-nos coratge i entusiasme per seguir Jesús: Ell és l'únic Mestre i tots som deixebles i aprenents de cristians. Repetiu-nos, fins a fer-vos pesat, aquella frase, que és el fil conductor dels seguidors de Jesús: "No tingueu por. Jo estic amb vosaltres".

Percebo en molts cristians i agents de pastoral la sensació de desconcert, de desencís, de desànim, el que podríem anomenar síndrome de Babilònia: Per què hem de cantar fora dels nostre país? Què hem fet malament? Per què som tan pocs? Per què aquest descens vertiginós de vocacions? Per què... (podríem anar resseguint les lamentacions).

Hem llegit no fa gaires dies en l'ofici de lectura, un episodi del llibre de Jeremies, que em va impressionar. Els israelites estan a punt de ser envaïts pel poderós exèrcit de Babilònia; tenen por i volen fugir i aleshores

"Tots els oficials, amb tota l'altra gent, van a trobar el profeta Jeremies:

– Intercedeix davant el Senyor, per aquesta resta que som nosaltres; tu mateix pots veure els pocs que hem quedat de tants com érem. Prega Déu, que ens indiqui què hem de fer i per on hem d'anar.

El profeta Jeremies els va dir:

– D'acord. Consultaré el Senyor, i tot el que el Senyor em respongui us ho comunicaré sense amagar-ne res.

Els van dir a Jeremies:

– Que el Senyor sigui testimoni ferm i fidel contra nosaltres si no complim exactament tot allò que ell, el Senyor, t'encarregui de dir-nos. Tant si ens agrada com si no ens agrada, obeïrem el nostre Déu.

Al cap de deu dies, el Senyor va comunicar la seva paraula a Jeremies. Ell els cridà, i els digué:

– Això diu el Senyor: "Si us quedeu en aquest país, us reconstruiré i no us enrunaré, us plantaré i no us arrencaré, què ja em sap greu d'haver-vos castigat així. No tingueu por del rei de Babilònia. A vosaltres us fa por, però no temeu, perquè jo sóc amb vosaltres i us salvaré, us alliberaré de les seves mans." (Després van fer tot el contrari).

Avui la Babilònia que ens fa por té diversos noms: postmodernitat, relativisme, secularisme, sectarisme, consumisme, hedonisme, pasotisme i tants d'altres ismes.

"No serà una fórmula (programació) el que ens salvi, però sí una persona i la certesa que ens dóna aquesta Persona: "Jo estic amb vosaltres". No es tracta d'inventar un nou programa. El programa ja existeix; és el

de sempre: Crist mateix a qui hem de conèixer, estimar i imitar; d'aquí la necessitat de tenir la mirada fixa en Jesús.”

Aquest programa caldrà formular-lo en orientacions pastorals adequades a les condicions de cada comunitat (NMI) i concretar les prioritats. Però no canviar el programa.

Ajudeu-nos a fer a tota la diòcesi una gran Revisió de Vida: veure, analitzar les persones i el món amb els ulls bondadosos de Jesús; judicar-lo amb el criteri de l'evangeli i actuar i servir gratuïtament tothom i especialment el més febles, amb cor tendre com féu Jesús.

Si fem això, no cal tenir por. Déu farà la resta. Ell està amb nosaltres.

I acabo desitjant-vos de nou una bona estada entre nosaltres. Tots llegats ens ajudarem a ser bons deixebles de Jesús.

Gràcies.

Lleida, 20 de setembre de 2008

Mn. Josep Anton Jové,
Vicari de Pastoral

Presa de possessió del Bisbe Joan Piris Frígola

Tarja d'invitació a la presa de possessió

L'Excm. i Rvdm. Mons. Javier Salinas Viñals
Bisbe de Tortosa i Administrador Apostòlic de Lleida,
amb el Col·legi de Consultors,

us conviden

als actes de presa de possessió de la Diòcesi de Lleida, de
l'Excm. i Rvdm. Mons. Joan Piris Frígola,
Bisbe Electe de Lleida

que tindrà lloc dintre de la concelebració de l'Eucaristia,
a la Santa Església Catedral,
el diumenge 21 de setembre de 2008, festa de Sant Mateu,
a les 5 de la tarda.

Es prega confirmen l'assistència

Mare de Déu del Blau

Crònica de la presa de possessió de Mons. Joan Piris com a bisbe de Lleida

El 21 de setembre de 2008 quedarà marcat amb lletres grans en la història del Bisbat de Lleida. Mons. Joan Piris ha pres possessió de la seu lleidatana. Ha estat un dia molt esperat per la diòcesi, després de gairebé dinou mesos d'una mena de “provisionalitat”, com s'entén sempre el temps d'Administració Apostòlica.

Poc abans de les 5 de la tarda, el Sr. Nunci i Mons. Joan Piris, amb el Col·legi de Consultors, foren rebuts pel President del Capítol Catedral, Mn. Josep Antoni Ginestà, que donà a besar la Vera Creu a Mons. Piris. El Nunci presentà Mons. Piris com el nou Bisbe de Lleida. Un cant del Cor de la Catedral “Beneït el qui ve en nom del Senyor” acompanyà el pas pel centre de la catedral del Nunci i Mons. Piris cap a la capella del Santíssim. Uns moments de pregària i s'adreçaren a la sagristia per revestir-se i començar la processó d'entrada.

Els sacerdots de Lleida estaven ja tots als setials del cor. Els vinguts de Cullera, València, Menorca i altres que acompanyaven els bisbes, estaven col·locats als laterals del Presbiteri.

La catedral estava plena com mai. S'hi havien preparat a les naus laterals unes 700 cadires. Dos pantalles grans permeteren que tothom pogués seguir i veure tota la celebració des de qualsevol lloc on estigués. Cadires

i pantalles i els tècnics corresponents que el Bisbat de Lleida agraeix a la gentilesa de l'Ajuntament.

Tothom tenia a les mans el fulletó per comprendre i participar en tota la celebració. Celebració que començà puntualment a les 17 hores. Al ritme de l'orgue i del cant de tota l'assemblea i del Petit Cor de la Catedral, s'iniciava la processó pel passadís central de la Catedral. Hi participaven els membres del Col·legi de Consultors, del Capítol Catedral, els Vicaris Generals de distintes diòcesis, els Pares provincials dels Jesuïtes, Franciscans, Salesians i Mercedaris, els Abats de Montserrat i Poblet, els dos cardenals de Barcelona, el de València, amb dos dels seus auxiliars, tots els bisbes de Catalunya, gairebé tots els d'Aragó, els de les Illes i altres de la resta d'Espanya que són membres de la comissió episcopal de Mitjans de Comunicació, Comissió a la que pertany el nostre bisbe Joan Piris. Pot consultar-se aquest llistat de participants. Cloïen la processó l'Arquebisbe de Tarragona, que és el Metropolità de la Província Eclesiàstica tarraconense, Mons. Joan Piris i el Nunci Apostòlic.

Entre els Bisbes, ens cal senyalar la satisfacció que tothom va tenir de tornar a veure entre nosaltres els bisbes emèrits de Lleida, Mons. Ramon Malla i Mons. Francesc Xavier Ciuraneta. Que Déu ens els conservi molts anys. Hem de lamentar, no obstant, l'absència de Mons. Joan Carrera, Bisbe Auxiliar de Barcelona, que, dos dies abans, va ser ingressat a l'Hospital de Vall Hebrón, on està encara en estat molt crític. Preguem per ell.

El bisbat de Lleida agraeix vivament la presència, a l'acte de presa de possessió del nou Bisbe, de totes les autoritats locals, provincials i autonòmiques que van fer costat a Mons. Piris en aquest dia de començament del seu Pontificat a Lleida. També de manera especial a les autoritats de les Illes, i en concret de Menorca, on ell ha estat servint pastoralment com a bisbe des del 2001. Foren moltes també les persones constituïdes en autoritat, que van excusar, per motius d'agenda i alguns de malaltia la seva participació en l'acte.

Després de la salutació inicial, parlaren breument el Nunci, Mons. Manuel Monteiro, l'Administrador Apostòlic, Mons. Javier Salinas, i l'Arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol. Tot seguit, el Nunci manà que es mostressin al Col·legi de Consultors les Lletres Apostòliques del Nomenament de Joan Piris com a Bisbe de Lleida i es llegissin al poble. Cosa que féu solemnement un dels diaques.

Un cop llegit el nomenament, el Nunci Apostòlic cedí la càtedra al nou Bisbe, i es col·locà a la seva dreta, per seguir d'aquesta manera tota la celebració. Fou aleshores que, de manera senzilla i breu, una representació del clergat, dels religiosos i religioses i dels fidels laics, s'aproparen al Bisbe Piris per saludar-lo en nom de tota la diòcesi.

La celebració de l'Eucaristia que seguí a continuació fou plenament participada per tothom, i solemnitzada per l'actuació del Cor de la Catedral, que, al dir de tots els assistents, va estar excel·lent.

L'homilia de Mons. Piris, comentant les lectures del dia, fou seguida amb molta atenció. Parlà de forma planera dels pensaments de Déu, que són sempre diferents i molt superiors als nostres, i com nosaltres cal que ens hi anem adaptant. Podeu llegir l'homilia en arxiu apart. En alguns dels moments li fou difícil contenir l'emoció. Hi havia molts valencians, de Cullera, el seu poble natal, i altres ciutats, i molts de Menorca, que havien vingut a acompanyar-lo i a acomiadar-se d'ell.

Tota la celebració fou preparada, ordenada, de manera que, tot i sent prolongada, mantingué un ritme natural, fruit de la col·laboració de tots. Per l'acolliment del personal i organització material fou molt útil un grup de nois que s'hi prestaren.

Radio Estel i Radio Principat van emetre en directe i íntegre l'acte de presa de possessió.

Acabada la celebració, hi hagué moments molt emocionants. L'abraçada de Mons. Piris a cadascun dels Bisbes presents no fou una cosa repetitiva. Cada abraçada expressava clarament uns sentiments especials, que no és gens fàcil descriure... ni cal.

Emoció, potser més relaxada, que després durà tres quarts d'hora llargs, perquè aquest va estar el temps que durà la salutació a tots els presents que van voler apropar-se a donar-li les mans. Totes les autoritats presents el saludaven oferint-li col·laboració. Després passà tothom. Els diocesans de Lleida venien amb il·lusió i respecte i cordialitat a desitjar-li una feliç i fructífera estància entre nosaltres. Els de Cullera i Menorca no sabien com fer-s'ho per estar més amb ell, per abraçar-lo, per fotografiar-se. I el bisbe tampoc se n'estava, el temps no corria, dissimulava el cansament. Tres quarts d'hora llargs... que es van fer curts, per a ell i per a tots.

El Bisbat de Lleida agraeix la col·laboració de tots. I també la cobertura de l'acte que han fet, abastament, els Mitjans de Comunicació.

Paraules de presentació del Sr. Nunci, Mons. Manuel Monteiro de Castro.

Germans i germanes en Crist, Senyor nostre.

Voldria, en aquests moments, saludar amb afecte tots els que participen en aquesta celebració eucarística: als senyors cardenals, arquebisbes, bisbes, sacerdots concelebrants, a les excel·lentíssimes autoritats, als religiosos, religioses i als fidels laics.

A tots vostès i a tots quants ens segueixen pels mitjans de comunicació, una salutació afectuosa i la benedicció de Sa Santedat Benet XVI, a qui represento, humilment, en Espanya.

Una salutació particular a l'Excm. Mons. Francesc Xavier Ciuraneta Aymí, Bisbe emèrit de Lleida, el qual per més de set anys, va dedicar el millor de si mateix al poble que el Senyor li confià, i també a l'Excm. Mons. Ramon Malla Call, anterior Bisbe emèrit de Lleida, que serví amb tan llarga fidelitat aquesta benvolguda Diòcesi.

En nom del Sant Pare, m'és grat manifestar també sentiments de viu reconeixement a l'Excm. Mons. Javier Salinas Viñals per l'acurada atenció i desvetllaments manifestats en l'exercici de la delicada tasca d'Administrador Apostòlic de Lleida, que amb tanta sol·licitud pastoral ha realitzat durant any i mig.

Com és de tots conegut, Sa Santedat ha nomenat, recentment, Bisbe de Lleida, l'Excm. Mons. Joan Piris Frígola, que prendrà possessió d'aquesta càtedra episcopal dins uns moments.

L'Excm. Mons. Piris, amb un complet currículum acadèmic i pastoral, enriquit per set anys i mig de labor pastoral a Menorca, arriba ple de bona voluntat per iniciar aquesta nova missió que li ha confiat el Sant Pare.

Elevem els nostres cors a Déu, implorant-li, per intercessió de Nostra Senyora, la Verge Blanca de l'Acadèmia, Patrona d'aquesta Diòcesis, escollides gràcies per al nostre nou Bisbe, perquè tingui una fecunda i feliç missió, a major glòria de Déu i bé del poble, d'aquesta estimada terra catalana.

Que el Senyor els beneeixi.

Moltes gràcies

† *Mons. Manuel Monteiro de Castro*
Arzquebisbe titular de Benevento
Nunci Apostòlic

Salutació de l'Arquebisbe metropolità de Tarragona Mons. Jaume Pujol Balcells

Amb molt de goig, com a arquebisbe metropolità de la província eclesiàstica Tarraconense, saludo ben cordialment Mons. Joan Piris en la seva solemne presa de possessió com a bisbe i pastor d'aquesta estimada diòcesi sufragània de Lleida que li ha estat confiada.

Saludo també de tot cor –com és just– Mons. Xavier Salinas, que durant tot aquest temps ha actuat com a administrador apostòlic d'aquesta diòcesi. Vull agrair-li el servei pastoral i la seva gran disponibilitat.

Mons Xavier, m'uneixo plenament a les paraules que has adreçat a tots els diocesans amb motiu del teu comiat, i a la teva acció de gràcies a Déu, perquè, com has dit, t'ha concedit l'oportunitat de compartir amb els diocesans de Lleida «una mateixa fe» i de «col·laborar en una mateixa missió evangelitzadora».

Has assenyalat que el temps que has actuat com a administrador apostòlic «ha estat ple d'experiències i també de reptes difícils de dur endavant», però que t'has sentit acompanyat per tots. D'aquesta manera, «aquest servei apostòlic» ha estat per a tu «una escola de comunió eclesial, puix» -has dit- «no he fet res d'esquenes a ningú, i sempre he cercat el camí més fidel a la realitat de l'Església». T'has esforçat perquè «la unitat de la fe i l'amor cristià estiguessin per damunt de qualsevol diferència». Amb paraules de la Regla de sant Benet, ens deixes un consell i una invitació preciosos: «No

anteposeu res a Crist i a la unitat de la seva Església.» Gràcies, bisbe Xavier. Continuarem treballant junts, ara un altre cop com a bisbe de Tortosa, una altra sufragània molt estimada.

Al mateix temps, faig completament meves la salutació i la benvinguda que tota la diòcesi de Lleida dóna al seu nou pastor, Mons Joan Piris.

Són també preciosos, Mons. Joan, els sentiments i propòsits que manifestes en la teva salutació als nous fidels, per als quals seràs des d'avui el seu pare i pastor. Dius: «Sóc molt conscient que hauré d'assolir moltes tasques en el meu servei als lleidatans, atès que la vida d'una diòcesi comporta gran complexitat», però demanes als teus fidels, d'entrada, que tinguin en compte una cosa: «La meva funció episcopal té essencialment, i com a primer deure, anunciar i donar a conèixer Jesús. Ajudar a creure en ell i a mirar la vida des dels seus criteris per damunt d'altres criteris.» Per això has manifestat: «Intentaré servir-vos amb la contemplació abans que amb l'acció, amb la pregària, amb la constant invocació de l'Esperit i amb la dòcil atenció a les seves inspiracions.»

Amb paraules de sant Ignasi d'Antioquia ens has dit que «l'única cosa que per a mi heu de demanar és força, tant interior com exterior, perquè jo no només parli, ans també estigui decidit, perquè sigui cristià no només de nom, sinó també de fet». Estic segur que tots els diocesans t'hi ajudaran. Tots ens unim a aquests grans desigs, que manifestes amb paraules de sant Ignasi d'Antioquia, i que són una crida permanent i del tot actual a ser, tot-hora i en tot lloc, una comunitat ben unida sota el guiatge del propi bisbe i amb el propi presbiteri.

I ara permeteu-me que, com a president de la Conferència Episcopal Tarraconense, us exhorti a revifar ben de cor «el compromís de mantenir, assegurar i enfortir la unitat pastoral de les Esglésies» –de totes, com ens va ensenyar sant Fructuós, que sentia en el seu cor «tota l'Església catòlica, estesa d'Orient a Occident», i també de les «que tenen la seu a Catalunya», i això «no pas per raons polítiques, sinó d'ordre eclesial i pastoral». Com ens diu el concili provincial Tarraconense de 1995: «La unió de les nostres Esglésies, expressada en aquesta unitat pastoral, ha de manifestar la catolicitat de la fe apostòlica i la comunió amb l'Església de Roma, que presideix el successor de Pere» (CPT, 138), avui l'estimat sant pare Benet XVI, que ha nomenat Mons. Joan com a pastor de la diòcesi de Lleida.

Que tot el que fem estigui al servei de l'evangeli. Que Jesucrist sigui cada dia més conegut i acceptat com el nostre únic Salvador. Que ens hi ajudi la intercessió de la Verge Blanca de l'Acadèmia, la Mare de Déu, i les de sant Joan, patró d'aquesta diòcesi, i de santa Teresa Jornet i els beats Francesc Palau i Francesc Castelló. Que, en la nova etapa que ara s'obre

en aquesta molt estimada diòcesi de Lleida –deixeu-m’ho dir amb paraules de sant Pau en aquest seu any universal– «vesseu d’esperança gràcies a la força de l’Esperit Sant» (Rm 15,13). Així sigui.

Lleida, 21 de setembre de 2008

*† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat*

Paraules del bisbe Javier Salinas al bisbe Joan Piris

Benvolgut germà Joan, en aquesta celebració prendràs possessió de la Diòcesi de Lleida i quedaràs constituït com el seu Bisbe. Com Administrador Apostòlic de la Diòcesi, en nom seu i el meu propi, et saludo i et dic: felicitats! Donem gràcies al Senyor que t’ha donat el goig de la disponibilitat per acceptar aquest nomenament amb què el Sant Pare t’honora a tu i a la Diòcesi de Lleida. En aquest moment, també nosaltres manifestem la nostra comunió amb el Sant Pare Benet XVI, Pastor Universal de l’Església.

La Diòcesi de Lleida és més que mil·lenària, bressol d’altres Diòcesis germanes. I, el que és molt important, és una Diòcesi martirial. Ha hagut de fer el seu camí bregada per adversitats, contratemps i incomprendions. Però no per això ha deixat de ser fidel a la comunió eclesial i compromesa en les tasques d’evangelització. Gent de raça gegantina, com diu el poeta; en aparença reservada, va a fons en el què i el perquè de les coses. Gent feta a les boires d’hivern i els calors d’estiu, que demanen una paraula de vida. Gent de Ponent i de la Terra Ferma, des de dalt el campanar de la Seu Vella mira els horitzons guardant i il·luminant, amb la força de l’Evangeli, el caminar d’una nova societat enriquida per tantes persones de múltiples països, amb la seva aportació cultural i religiosa.

Germà Joan, t’hem esperat amb cor esperançat, fet de pregària i de treball pastoral. La teva presència episcopal serà un gran do per a tots, una nova oportunitat que el Senyor concedeix a aquesta entranyable Diòcesi perquè pugui respondre d’una forma renovada a la seva crida, ser testimoni del seu amor, i no anteposar res a Crist i a la unitat de la seva Església.

Trobaràs una Diòcesi en creixement, que té molt a dir. Escolta-la. Però no et cansis de proclamar l’Evangeli de la vida i de l’amor, que redreci la confusió que emboira moltes ments d’avui i desvetlli en tots un amor més fort que la mort. Comptes amb un presbiteri i uns diaques permanents fidels i generosos, i amb un petit però esperançador grup de seminaristes; amb

religiosos i religioses entregats a la missió; amb un laïcat amb una llarga història de formació i de compromís; amb institucions educatives que recolzen la missió educativa de la família i preparen els joves per a ser bons cristians i bons ciutadans; i amb una obra d'acció caritativa i social que representa l'impuls més íntim de les comunitats parroquials i de la vida consagrada; i, com no, amb una comunitat contemplativa Carmelitana, signe del do de Déu i de la pregària, ànima de vida cristiana.

Germà, Bisbe Joan Piris i Frígola: aquí tens la teva Diòcesi. Sigues instrument de la comunió eclesial, que és l'obra d'art en la què resplendeix la novetat de l'Evangeli. La Mare de Déu, que venerem en aquestes terres amb tantes advocacions –Verge Blanca de l'Acadèmia, Mare de Déu de Montserrat, Mare de Déu del Blau– serà la teva segura intercessora.

Homilia de Mons. Piris en la presa de possessió com a bisbe de Lleida

En mig del renou de les campanyes mediàtiques i publicitàries actuals, vet aquí dos bons titulars: *“Els vostres camins no són els meus... les vostres intencions estan lluny de les meves”* (Is 55,6-9), o *“Us demano solament una cosa: que porteu una vida digna de l'evangeli del Crist”* (Filip 1,27a). ¿Però voldrem realment captar aquests missatges? La Paraula de Déu és i serà sempre molt diferent dels esquemes d'aquest món: el món tria els forts i Déu pren partit pels més fràgils; el món dóna importància al qui s'exhibeix i Déu al qui s'humilia; el món aplaudeix a qui oprimeix els dèbils i Déu fa festa pel pecador que es converteix. Per a nosaltres, persones de cor mesquí, el Senyor és i serà sempre imprevisible. ¿No seria ja hora de deixar d'amidar Déu amb el raser de la nostra mediocritat i veure la nostra vida des de l'altura de l'amor de Déu? ¿No en teniu ganes d'això? Jo sí que voldria fer el possible.

Tanmateix, he de confessar que ara quan el Senyor m'ha demanat aquest nou servei ja a una certa edat, ben a les portes dels 69 anys, em causa un impacte molt particular el text de Sant Pau que hem proclamat *“... Estic agafat per dos costats: d'una banda, tinc el desig d'anar-me'n i d'estar amb Crist, cosa incomparablement millor; però, d'altra banda... veig més necessari continuar, ...em quedaré i restaré prop de tots vosaltres perquè continueu avançant i la vostra fe hi trobi un motiu de goig.”* (Filip 1,23ss).

I el mateix m'ha passat amb l'evangeli perquè possiblement tots tenim aquestes dues temptacions oposades: creure's insubstituïbles o abandonar la

partida per tants de motius i tirar la tovalla abans de la fi... Però resulta que l'Evangeli ens diu: *“Aneu també vosaltres a la meva vinya i us donaré el que sigui just”*... (sigui *“de bon matí, cap a mig matí, cap a migdia i cap a mitja tarda o cap al final de la tarda...”*); l'Evangeli ens diu que sempre és millor continuar la tasca i deixar que tot vagi madurant com a fruit de tota una vida de seguiment proper d'aquell Jesús que va ser crucificat pel seu amor als germans... I, a més, fer-ho sense “protestar”, perquè no en tenim cap dret.

“Quan va tocar als primers, es pensaven que cobrarien més (i) protestaven contra el propietari (...) ...-Company, jo no et faig cap injustícia.

... ¿Que no puc fer el que vull amb el que és meu? ¿O és que tens enveja perquè jo sóc generós?” (Mt 20,1.16a).

El missatge és clar: la bondat de Déu sempre transcendeix la justícia tal com l’entenem nosaltres. La lògica de Déu és diferent i superior a la nostra..., però no per això menys lògica!

Poc abans, Pere havia demanat a Jesús: “nosaltres ho hem deixat tot en seguir-te, quina serà la nostra recompensa?” La resposta és coneguda: una recompensa enorme! “Rebreu cent vegades més i la vida eterna”. Però Jesús hi afegeix: “Molts primers seran darrers i els darrers primers”.

Jesús ha deixat ben clar que ser cristià sense més no dóna dret a res... El que passa és que els que es consideren “primers” sempre han estat gelosos de la misericòrdia i de la generositat de Déu. Així ha ocorregut amb el poble d’Israel, amb el mateix profeta Jonàs, amb el germà major del “fill pròdig” i amb tants d’altres.

¿Quan ens convencerem que la novetat de l’evangeli és precisament la gratuïtat i la universalitat de la salvació? Els béns que Déu ens dóna són totalment gratuïts. No els mereixem: és gràcia. Déu no és injust ni arbitrari, Déu és, simplement, bo. El Regne de Déu té els seus propis camins, que no tenen res a veure amb el nostre utilitarisme... i per això ens desorienta i ens sorprèn tant.

Ho hem escoltat: Déu crida i contracta a tots, actius o desocupats, avançats o retrògrads, ‘progres’ i conservadors... No deixa sense recompensa cap esforç, però cap norma pot limitar la llibertat del seu actuar i de la seva bondat. Ell pot regalar més enllà dels mèrits de cadascú sense, per això, cometre cap injustícia. Davant Déu no es pot fer valdre una rígida correspondència entre prestació i recompensa! La lògica del Regne de Déu és sobre tot l’amor misericordiós d’Aquell en la casa del qual hi ha sempre i a tot hora un lloc per a tots, fins els més allunyats o pobres (els darrers). Tots tenen el mateix dret a l’Evangeli.

Des d’aquesta perspectiva, tampoc l’Església no pot ser propietat de ningú i ha d’estar el suficientment oberta per a què tots tinguin en ella el seu lloc; un lloc que no es mereix, que ens és donat, fins i tot a risc d’incomodar a aquells que creuen tenir llogada la seva cadira des de generacions. Quanta raó tenia el Beat Castelló al dir-nos: *En l’apostolat no us tempti mai ni la cadira còmoda, ni la cosa fàcil...*

Hermanas y hermanos:

Os agradezco a todos vuestra presencia en esta celebración y quiero saludar de manera particular al Sr. Nuncio de Su Santidad, rogándole trans-

mita al Santo Padre mis sentimientos de gratitud y comunión ‘afectiva y efectiva’ y los de toda la Iglesia Particular de Lleida.

Mi agradecimiento igualmente a nuestro Arzobispo Metropolitano de Tarragona y a los Srs. Cardenales, Arzobispos y Obispos que han querido sumarse a nuestra celebración; a los Abades y a los Presbíteros que han venido de fuera, en particular a mis condiscípulos con los que hoy cumpla 45 años de presbítero y a aquellos que han venido de Parroquias a las que serví en la Comunidad Valenciana y a los que han venido de mi pueblo natal, Cullera.

Als germans de la molt estimada Església de Menorca (laics, religiosos i clergat, autoritats autonòmiques, insulars i municipals): gràcies per l'amor que m'heu donat i perdoneu si no he sabut servir-vos com mereixíeu.

Capítulo aparte en agradecimiento merecen mis dos antecesores Mons. Ramón Malla y Mons. Francesc Xavier Ciuraneta que han consagrado buena parte de su vida a esta Diócesis de Lleida. Que Dios les premie su generosa entrega.

I ¿como no agradecer de corazón y públicamente el extraordinario servicio que nos ha hecho durante tantos meses, nuestro querido Obispo Administrador Apostólico, Mons. Xavier Salinas Viñals? Para vosotros ha sido el Pastor necesario y para mí el hermano solícito hasta el último momento. El Señor le premiará su esfuerzo y entrega incondicional.

I als meus diocesans de Lleida, a tots els cristians i cristianes de Lleida (laics, persones de vida consagrada i preveres), a les seves digníssimes autoritats aquí presents..., moltes gràcies per l'acollida que em donen i l'afecte que m'han manifestat de tantes maneres des del dia del meu nomenament. Tractaré de no defraudar-los.

Esta salutación la hago extensiva explícitamente a todos aquellos inmigrantes que han tenido que desplazarse forzosamente a nuestras tierras buscando asegurar una mejor forma de vida para sí y para sus familias, y a los que hemos de acoger y ayudar a vivir con la dignidad debida a todo hijo de Dios.

Al iniciar ahora mi ministerio episcopal en esta Iglesia Particular de Lleida, por la Misericordia de Dios y en comunión con la Sede Apostólica, siento que debemos dar gracias a Dios por todos aquellos que han servido y sirven “ministerialmente” a nuestras comunidades. Ciertamente, como señala el Concilio Vaticano II (LG 2), la Iglesia –pueblo creyente– necesita unos “ministerios” para su vida como Pueblo de Dios. Ojalá el Señor haga que en nuestra Diócesis haya cada día más jóvenes dispuestos a consagrarse de por vida a este servicio.

Sabemos que, con el paso del tiempo (copiando modelos bíblicos y hasta civiles), los “ministerios” en la Iglesia han ido convirtiéndose en

cargos y acumulando demasiadas funciones. Pero el Señor nos acaba de decir nuevamente que nadie es superior a nadie entre los trabajadores de la viña del Señor. Ni el obispo, ni el laico cristiano, ni el apóstol, ni el de una u otra raza o color... Si queremos seguir fieles a nuestra misión evangelizadora hemos de pedir no caer en la tentación de valorar más a aquellos que consideramos fieles, dejando un poco de lado a los que Jesús llamaba *“las ovejas perdidas de Israel”* (Mt 15,24). Hasta el más grande teólogo, al momento de recibir su paga, puede estar en la cola detrás de la viejecita ignorante. Y no hay lugar para la protesta: *“Amigo, no te hago ninguna injuria. ¿O es que tienes envidia porque yo soy bueno?”*

A mí, como obispo, se me pide anunciar que *“el amor de Dios se ha manifestado en Jesucristo”* (Rom 8,39) y, posiblemente a veces también corregir algunas cosas que se desvían por la contingencia y debilidad de los humanos. Pero lo he de hacer con la autoridad que nace del propio testimonio y que quisiera ejercer con toda generosidad y gratuidad, confiando plenamente en la Providencia de Dios y valorando la dignidad y responsabilidad de cada miembro de su Pueblo, asumiendo la defensa de los débiles y haciéndome la voz de quien no tiene voz para hacer valer sus derechos. Pedit al Señor que yo pueda realizar todo esto con la debida coherencia personal, porque si el Obispo no trata de vivir lo que enseña... transmite a la comunidad misma un mensaje contradictorio (Cfr. Pastores Gregis 19; 20; 31; 40; 43; 67).

Y que lo haga promoviendo “comunidades” que puedan ser vistas como signo (“sacramento”) de salvación, “sal de la tierra” y “luz del mundo”... por su manera de vivir y hacer vivir la fraternidad. Comunidades en las que puedan convivir miembros de diferentes mentalidades y estilos (sin querer imponer el propio aunque nos parezca mejor). Sirviendo a “la verdad con amor” (Ef 4,15) hemos de ser capaces de compaginar evangélicamente las diferencias y la pluralidad, sin convertirla necesariamente en motivo de exclusiones o de enfrentamientos. Porque, como escribieron el año pasado los Obispos que presiden las Iglesias en Cataluña (*Creure en l’Evangeli i anunciar-lo amb nou ardor, febrer 2007*) “evangelizar pide que todos contemos con todos, que todas las sensibilidades de los hermanos en la fe se sientan acogidas y comprendidas. Todos hemos de hacer un esfuerzo renovado de aproximación y servicio”.

Por mi parte, desearía ser un buen cristiano y ayudar a mis hermanos de Lleida a serlo. Es mi primer deber y más (como me ha recordado ya una persona) cuando posiblemente mi ser cristiano de hoy lo deba en parte a la buena gente de Lleida que acompañó a Jaime I en la liberación del Reino de Valencia, arriesgando su vida y favoreciendo con ello que el cristianismo siguiera vivo y arraigara más y más en aquellas tierras.

Però, recordem aquells primers titulars: *“Tan sols us demano que el vostre comportament sigui digne de l’evangeli del Crist”* (ens deia sant Pau).

Per la qual cosa, hem de procurar ser i ajudar a ser cristians de fe profunda, de caritat ardent i d’esperança certa. I hem d’intentar-ho fer vivint amb cor humil i sempre oberts a discernir “amb altres i per al bé de tots” tot allò que el Sant Esperit de Déu vulgui suscitar en aquesta estimada Església Particular de Lleida, que ha donat sants tan admirables com els fundadors Sta. Teresa Jornet i el Beat Palau, i el màrtir Beat Francesc Castelló, a la intercessió dels quals m’he encomanat des del primer dia.

Ens ha tocat viure en un món secularitzat i complicat, però és el nostre i ens l’hem d’estimar i fer actual en ell la presència del Senyor Ressuscitat oferint a tots la Bona Notícia de la salvació amb renovada confiança en Jesús que, certament, no ens vol veure perdent el temps lamentant-nos dels canvis culturals. Com va escriure Peguy (“Veronique”) *“També eren dolents els temps sota la dominació romana. Però va venir Jesús. I no va perdre els seus anys en gemecs i interpel·lacions a la maldat de l’època. Ell va tancar la qüestió de manera molt senzilla. Va posar en marxa el cristianisme. No va posar-se a recriminar ni a acusar ningú. Ell va salvar. No va incriminar el món. El va salvar”*.

És clar que portem aquesta Bona Notícia “en gerres de terrissa” però Ell ens continua cridant a escampar-la vivint amb fidelitat la seva paraula i els seus plantejaments i fent ben visible la comunió fraterna, condició necessària i imprescindible per a què el món pugui creure. Ell mateix va demanar-ho: *“Que tots siguin u, com vós Pare, esteu en mi i jo en vós. Que també ells estiguin en nosaltres, perquè el món cregui que vós m’heu enviat”* (Jo 17,21).

Com aquells cristians de la primera hora *“constants i unànimes en la pregària, juntament amb Maria, la Mare de Jesús”* (Fets 1,14), tots nosaltres volem continuar caminant de la mà de la nostra Mare a la que demanem amb cor obert: *“Ajudeu-nos, Verge Blanca, guia i llum de la ciutat”*.

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

Relació de prelats assistents

Bisbes, Abats i Provincials

Nunci Apostòlic de Sa Santedat	Mons. Manuel Monteiro de Castro
Bisbe de Lleida	Mons. Joan Piris Frígola
Cardenal Arquebisbe de Barcelona	Mons. Lluís Martínez Sistach
Cardenal Arquebisbe Emèrit de Barcelona	Mons. Ricard Maria Carles Gordó
Cardenal Arquebisbe de València	Mons. Agustín García-Gasco Vicente
Arquebisbe Metropolità de Tarragona	Mons. Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Mérida-Badajoz	Mons. Santiago García Aracil
Arquebisbe de Zaragoza	Mons. Manuel Ureña Pastor

Bisbes de Catalunya

Bisbe de Girona	Mons. Carles Soler Perdigó
Bisbe Emèrit de Lleida	Mons. Ramon Malla Call
Bisbe Emèrit de Lleida	Mons. F. Xavier Ciuraneta Aymí
Bisbe de Sant Feliu Llobregat	Mons. Agustín Cortés Soriano
Bisbe de Solsona	Mons. Jaume Traserra Cunillera
Bisbe de Terrassa	Mons. Josep Àngel Sáiz Meneses
Bisbe de Tortosa	Mons. Javier Salinas Viñals
Bisbe d'Urgell	Mons. Joan Enric Vives Sicília
Bisbe de Vic	Mons. Romà Casanova Casanova

Bisbes de la resta d'Espanya

Ador. Apostòlic Asidonia-Jerez	Mons. Juan del Río Martín
Bisbe de Barbastro-Monzón	Mons. Alfonso Milián Sorribas
Bisbe de Bilbao	Mons. Ricardo Blázquez Pérez
Bisbe de Calahorra i La Calzada-Logroño	Mons. Juan José Omella Omella
Bisbe de Castelló	Mons. Casimiro López Llorente
Bisbe d'Eivissa	Mons. Vicente Juan Segura
Bisbe de Huesca i Jaca	Mons. Jesús Sanz Montes
Bisbe Auxiliar de Madrid	Mons. Fidel Herráez Vegas
Bisbe de Mallorca	Mons. Jesús Murgui Soriano
Bisbe Auxiliar d'Oviedo	Mons. Cecílio Raúl Berzosa Martínez
Bisbe de Tarazona	Mons. Demetrio Fernández González
Bisbe Auxiliar de València	Mons. Esteban Escudero Torres
Bisbe Auxiliar de València	Mons. Salvador Giménez Valls

Abats

Abat del Monestir de Montserrat	P. Josep M ^a Soler
Abat del Monestir de Poblet	P. Josep M ^a Alegre

Provincials

Provincial dels Franciscans	P. Francesc Vilà Virgili
Provincial dels Jesuïtes	P. Lluís Magriñà
Provincial dels Mercedaris	P. Florencio Rosselló Avellanar
Provincial dels Salesians	P. Àngel Asurmendi Martínez

Acta oficial de la presa de possessió

ACTA DE PRESA DE POSSESSIÓ de Mons. Joan Piris Frígola de la Seu Lleidatana

A la ciutat de Lleida, el dia vint-i-un de setembre de dos mil vuit, diumenge vint-i-cinquè del temps ordinari, i festa de l'apòstol sant Mateu, essent les disset hores, en presència del presbiteri diocesà i del Poble de Déu, i presidit per l'Excm. i Rvdm. Sr. Manuel Monteiro de Castro, Nunci Apostòlic de Sa Santedat a Espanya, i amb l'assistència de l'Emm. i Rvdm. Sr. Cardenal Ricard Maria Carles Gordó, Arquebisbe emèrit de Barcelona, de l'Emm. i Rvdm. Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach, Arquebisbe de Barcelona, de l'Emm. i Rvdm. Sr. Cardenal Agustín García-Gasco Vicente, Arquebisbe Metropolità de València, de l'Excm. i Rvdm. Sr. Jaume Pujol Balcells, Arquebisbe Metropolità de Tarragona, de l'Excm. i Rvdm. Sr. Manuel Ureña Pastor, Arquebisbe Metropolità de Zaragoza, de l'Excm. i Rvdm. Sr. Santiago García Aracil, Arquebisbe de Mérida-Badajoz, de l'Excm. i Rvdm. Sr. Javier Salinas Viñals, Bisbe de Tortosa i Administrador Apostòlic de Lleida, de l'Excm. i Rvdm. Sr. Ramon Malla Call i de l'Excm. i Rvdm. Sr. Francesc Xavier Ciuraneta Aymí, Bisbes emèrits de Lleida, dels Rvds. Pares abats dels Monestirs de Montserrat i de Poblet i d'altres Excms. i Rvdm. Srs. Bisbes de Catalunya i d'altres Diòcesis d'Espanya, es va reunir a la Santa Església Catedral de Lleida el Col·legi de Consultors de la Diòcesi de Lleida, integrat per Mn. Àngel Escales Perucho, Mn. Joan Ramon Ezquerria Pociello, Mn. Josep Antoni Ginestà Creus, Mn. Daniel Gómez Fernández, Mn. Josep Antoni Jové Camí, Mn. Josep Moré Estopà, Mn. Antoni Porta Pedrós i Mn. Daniel Turmo Gargallo, per procedir, segons prescriu el cànon 382, 3 del Codi de Dret Canònic, a la presa de possessió de l'Excm. i Rvdm. Sr. Joan Piris Frígola, com a Bisbe diocesà de Lleida i celebrar l'Eucaristia.

Després dels parlaments de Mons. Manuel Monteiro de Castro, Nunci Apostòlic de Sa Santedat, a Espanya, de Mons. Javier Salinas Viñals, Administrador Apostòlic de

Lleida i de Mons. Jaume Pujol Balcells, Arquebisbe Metropolità de Tarragona, l'Excm. i Rvdm. Sr. Joan Piris Frigola lliura les Lletres Apostòliques amb el seu nomenament com a Bisbe de Lleida al Secretari General del Bisbat i Secretari del Col·legi de Consultors, per a mostrar-les a la resta dels membres d'aquest Col·legi, essent lligides tot seguit al clèricat i al Poble de Déu, la qual cosa fa el Sr. Mateu Hidalgo Sannicolás, diaca permanent.

Amb això, Mons. Joan Piris Frigola pren possessió canònica com a Bisbe diocesà de Lleida, continuant la celebració eucarística.

De tot això, en dono fe com a Canceller-Secretari del Bisbat de Lleida, i signen l'Excm. i Rvdm. Sr. Nunci de Sa Santedat, l'Excm. i Rvdm. Sr. Joan Piris Frigola, Bisbe de Lleida, l'Emm. i Rvdm. Sr. Cardenal Ricard Maria Carles Gordó, l'Emm. i Rvdm. Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach, Arquebisbe de Barcelona, l'Emm i Rvdm. Sr. Cardenal Agustín García-Gasco Vicente, Arquebisbe Metropolità de València, l'Excm. i Rvdm. Sr. Jaume Pujol Balcells, Arquebisbe Metropolità de Tarragona, els Srs. Bisbes emèrits de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta Aymí i Mons. Ramon Malla Call, i la resta d'Arquebisbes, Bisbes i Abats que assisteixen, així com els membres del Col·legi de Consultors, a Lleida, data *ut supra*.

Francesca Vita

8/20/2007 Dec

+ *Caecum* Lyp.
86. de Sy. 2. 10. Castell.

+ Manuel, Arz. de Zaragoza

+ Ricardo Blüher

~~St. de P. L. L. L.~~

1. f access to the
cert to the by

44

+ Renato Fernandez
Ricky Tarazona

~~+ Juan del Rio~~
Problemas Costabel
y Apostolito L. f. 1er

+ Resuscytantes, Am
Obispo tuera 2 del

+ Deep Soul

Birbe de Terrassa.

+ ex 7 / 1
Bisla di Malloca

+ Mote pour les
Lignes de l'air.

+ 7 Amphibians
Brush Tortoise

+ afeino huciair
ob. de Boborto - Moura

Antoni Pajal
vicari de la Prelatura
de l'Opus Dei

+ Quinn

06. Hux. Valencia

+ Leben bewahren

35 Aug. 1963

C/ Bisbe, 1 25002 LLEIDA telèfon: 973 268 628 fax 973 272 972 e-mail: vicaria@bisbatlleida.org

Relieu de Bisbe

Bisbat
de
Lleida

+ Joan de ar
Bisbe Administratiu
de firma

+ Joan de Turrella
Obispo de Calatayud
y de Calatayud - Logroño

+ Joan de Turrella
Bisbe de Lleida

+ Joan de Turrella
Bisbe d'Urgell
i Capítol d'Audena

+ Joan de Turrella
Abat de Montserrat

Joan de Turrella

Joan de Turrella

Joan de Turrella

Joan de Turrella

Dono fe,
D. Turrella

Bisbat
de
Lleida

Emmto. y Excmo. Sr.
Don Manuel Monteiro de Castro
Nuncio Apostólico en España
Madrid

Eminencia:

Me complace remitir el acta formalizada con ocasión de la toma de posesión de Monseñor Don Juan Piris Frigola, como Obispo de esta Diócesis de Lleida, en fecha veintiuno de septiembre actual.

Reciba mi más respetuoso saludo.

Daniel Turmo Gargallo
Canciller

Lleida, 22 de septiembre de 2008

Carta de Nunciatura acusant rebuda de l'acta

NUNCIATURA APOSTÓLICA
EN ESPAÑA

Madrid, 29 de septiembre de 2008

N. 9163/08

Excelencia Reverendísima:

Me es grato asegurarle que la copia del Acta de la Toma de Posesión de la Diócesis de Lleida por parte de Vuestra Excelencia ha sido transmitida a la Congregación para los Obispos.

Renovando mis mejores deseos en el desempeño de su Ministerio Episcopal al servicio de esa Sede, aprovecho la oportunidad para enviar a Vuestra Excelencia un cordial y fraterno saludo lleno de afecto en el Señor.

Mons. Manuel Monteiro de Castro
Arzobispo titular de Benevento
Nuncio Apostólico

Excmo. y Rvdmo.
Mons. Joan Piris Frígola
Obispo de Lleida
C/ BISBE, 1
25002 LLEIDA

A la porta de la Catedral
esperant l'inici de la cerimònia

Pregària a la capella
del Santíssim de la Catedral

Imatge del Presbiteri de la Catedral

Un altre aspecte de la Catedral

Reunió de Mons. Joan Piris amb el personal de la Cúria Diocesana

Avui, 25 de setembre, a 2/4 de 10 del matí, el Bisbe Joan Piris s'ha trobat a la sala de reunions del Bisbat, amb tot el personal de la Cúria Diocesana. Ha estat una trobada de pregària, de salutació, de presentació de cadascú dels treballadors i voluntaris.

El Sr. Bisbe ha valorat el treball de cadascuna de les persones, ha agraït el seu servei i el sentit eclesial amb què fan el seu treball.

A la Cúria Diocesana hi ha diverses oficines, amb la seva tasca concreta, totes al servei del Bisbe i de la Diòcesi: Arxiu Diocesà, Administració, Serveis Jurídics, Vicaria, Secretaria, Vicaria Judicial, Departament de béns mobles i immobles, Mitjans de Comunicació Social, Departament d'Estadística, Notaria, Secretaria General, etc... Unes 30 persones estan en aquests treballs.

A l'inici de la reunió d'avui, el Secretari Canceller ha fet lectura del Decret de confirmació de càrrecs de Vicari General, Vicari de Pastoral i Vicari d'Economia i Canceller Secretari, que tot seguit ha signat el Sr. Bisbe. Tots aquest càrrecs han fet aleshores el preceptiu jurament de fidelitat i la professió de fe, com és costum en aquestes circumstàncies.

Confirmació de càrrecs

Decret

Joan Piris Frígola per misericòrdia de Déu, Bisbe de Lleida en comunió amb la Seu Apostòlica

Per aquestes lletres, i un cop presa possessió canònica de la Diòcesi, en conformitat amb el que prescriu el cànon 382, 3 del Codi de Dret Canònic, a fi de proveir al govern pastoral del Poble de Déu que pelegrina a la Diòcesi de Lleida,

Decreto

1. Confirmar al **Rvd. Sr. Llic. Joan Ramon Ezquerra Pociello** com a Vicari General de la Diòcesi i Moderador de la Cúria; al **Rvd. Sr. Josep Antoni Jové Camí**, com a Vicari de Pastoral i al **Rvd. Sr. Josep Antoni Ginestà Creus**, com a Vicari d'Economia.

2. Confirmar el Consell de Govern, tot integrant en el mateix al **Rvd. Sr. Llic. Antoni Agelet Delpueyo**, Vicari Judicial.

3. Confirmar els Arxiprestos.

4. Confirmar en funcions el Consell Pastoral Diocesà.

5. Confirmar en tots els seus oficis els membres de la Cúria Diocesana amb les seves facultats.

6. Confirmar en els seus càrrecs a tots els Delegats diocesans, Directors de Departaments i de Secretariats, així com a llurs consiliaris.

Lleida, vint-i-cinc de setembre de dos mil vuit

Bisbat
de
Lleida

JOAN PIRIS FRÍGOLA

per misericòrdia de Déu, Bisbe de Lleida
en comunió amb la Seu Apostòlica

Per aquestes lletres, i un cop presa possessió canònica de la Diòcesi, en conformitat amb el que prescriu el canó 382, 3 del Codi de Dret Canònic, a fi de proveir al govern pastoral del Poble de Déu que pelegrina a la Diòcesi de Lleida,

DECRETO

1. Confirmar al Rvd. Sr. Llic. Joan Ramon Ezquerria Pociello com a Vicari General de la Diòcesi i Moderador de la Cúria; al Rvd. Sr. Josep Antoni Jové Camí, com a Vicari de Pastoral i al Rvd. Sr. Josep Antoni Ginestà Creus, com a Vicari d'Economia.

2. Confirmar el Consell de Govern, tot integrant en el mateix al Rvd. Sr. Llic. Antoni Agelet Delpueyo, Vicari Judicial.

3. Confirmar els Arxiprestos.

4. Confirmar en funcions el Consell Pastoral Diocesà.

5. Confirmar en tots els seus oficis els membres de la Cúria Diocesana amb les seves facultats.

6. Confirmar en els seus càrrecs a tots els Delegats diocesans, Directors de Departaments i de Secretariats, així com a llurs consiliaris.

Lleida, vint-i-cinc de setembre de dos mil vuit.

Per manament del Sr. Bisbe,

Daniel Turmo
Daniel Turmo
Canceller-Secretari

Ajudant a viure

“Sigueu gent d’espardenya”

28 de setembre de 2008

He trobat ben interessant la recomanació del Beat Francesc Castelló Aleu als seguidors de Jesucrist cridant a no buscar reconeixements ni instal·lacions: “no us tempti mai ni la cadira còmoda, ni la cosa fàcil. Sigueu gent d’espardenya”. Quina meravella de plantejament! I quina esplèndida traducció de les paraules de Jesús demanant superar els “filacteris” farisaics que serveixen només per aparentar exteriorment... buscant sobre tot la pròpia conveniència.

Us escric somiant poder posar jo mateix en pràctica aquesta recomanació tan evangèlica des del començament del meu servei episcopal en aquesta estimada Església de Lleida, per a lo qual demano expressament la intercessió del nostre màrtir –en el dia de la seva festa– i la vostra ajuda generosa.

He de confessar que m’agrada fer una lectura “providencialista” dels esdeveniments encara que siguin poc significatius i per això també avui he volgut fixar-me en certes coincidències de calendari: el Beat F. Castelló va néixer per al cel el 29 de setembre de 1936 i, tres anys després, el 28 de setembre (quasi el mateix dia) vaig venir jo al món en una família cristiana... “d’espardenya”, de pare mestre de cases i de mare modista nascuda el 1914, també justament el mateix any que el Beat va arribar a Lleida amb la seva mare i les seves germanes.

Ho estic vivint, doncs, com una crida particular a respondre testimonialment i ja he començat a preguntar-me com ser un bisbe “d’espardenya”, sense cedir a la temptació de la cadira còmoda ni a la cosa fàcil.

Creieu-me. No he trobat un altre camí que enfocar la llum de l’Evangeli sobre la vida de cada dia i deixar-me qüestionar per Jesús que demana triar entre seguir-lo a Ell o deixar-se portar pel raonament superficial d’aquells que diuen: “si tots ho fan”.

Però Jesús planteja la vida en clau d’elecció: “Heu sentit dir” tal i qual... “Però Jo us dic”...

Seguir-lo a Ell suposa “elegir” canviar el focus afectiu de la pròpia vida, demana sortir de si mateix i exercir la “capacitat de selecció” que el Senyor ens ha donat. Avui l’oferta de possibilitats és enorme, i pot haver al cor idees, criteris, prejudicis, gustos, interessos..., però tots no són vàlids i admissibles.

Acceptar ser deixeble de Jesucrist és com deixar passar per la pròpia vida una arada que arrenca les arrels i esbanca. És molt més que un Credo que hom pot pronunciar materialment sense canviar de vida. Ser cristià és un capgirament i cal elegir ser “gent d’espardenya” i fer tot el possible per donar-li a la pròpia vida aquesta dimensió de servei humil i amorós en favor del proïsme. El qui estima dóna la seva vida ajudant a “viure”.

Seguint aquest plantejament, el Beat Castelló ha reproduït el mateix lliurament ‘martirial’ de Jesús. Donem gràcies a Déu.

Amb la salutació per cadascú del vostre germà bisbe,

† Joan Piris Frígola
Bisbe de Lleida

Vida Diocesana

XXIIIa Peregrinació Diocesana de l'Hospitalitat a Lourdes

La nostra Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes acaba de realitzar, del 28 de juny a l'1 de juliol, la XXIIIa Peregrinació diocesana a Lourdes, amb malalts i discapacitats, amb grans profits i alegria, donada l'especial commemoració d'aquest Any Jubilar del 150è Aniversari de les aparicions.

El pelegrinatge lleidatà, compost per vora 600 peregrins, ha estat presidit per Mons. Xavier Salinas Vinyals, el nostre Bisbe Administrador Apostòlic, que també presidia, els mateixos dies, el del seu Bisbat de Tortosa. Els consiliaris han estat Mn. Ramon Galceran i Mn. Àngel Escalles. També vàrem coincidir amb l'Arquebisbat de Barcelona, acompanyat pel cardenal Lluís Martínez.

A les set del matí del divendres, sortíem del Camp d'Esports, amb sis autocars, un total de 267 persones: 47 malats, 114 pelegrins

i 100 voluntaris. La procedència dels pelegrins ha estat diversa, de Lleida capital, d'Aitona, de Castelló de Farfanya, de Juneda, Borges Blanques, Llardecans, La Granadella, Puigverd, Torregrossa... S'hi sumaren també pelegrins de l'Alta Ribagorça. Uns 170 hi foren durant dos dies i uns altres 120, de la Parròquia del Carme, s'hi ajuntaren el diumenge 29. A la Missa internacional a la Basílica Sant Pius X, el diumenge, plena de peregrins arribats d'arreu del món, hi coincidírem uns 450 pelegrins de Lleida.

A l'autocar ja s'endevinà de seguida l'esperit que ens animà a fer el camí. Entre cants, pregàries i sentit d'humor, el viatge es va fer curt.

Si Lourdes ja és en si una bella icona de fraternitat, aquest any ho és doblement. El Santuari està de festa. durant tot aquest any 2008. Els bells mosaics, representant escenes de

l'Evangelí, el pas dels peregrins sota els arcs, les insígnies que portàvem sobre el pit..., els actes litúrgics, tot porta al peregrí a anar entrant poc a poc en l'esperit del missatge de Lourdes, el de les benaurances de l'Evangelí.

Entre els actes, cal destacar, el dissabte, el Via Crucis i la celebració Comunitària de la Penitència, amb l'Eucaristia a l'església de Sta. Bernardette. També cal destacar la tradicional Processó Eucarística i el Rosari de Torxes del dilluns, aquest any especialment concorregut, com també la Missa a la Gruta del dimarts, que varem celebrar junt amb els peregrins de les diòcesis de Barcelona, de Terrassa i de Sant Feliu de Llobregat, i que fou presidida pel Cardenal Lluís Martínez, i concelebrada pel nostre Vicari General Mn. Ezquerra, amb uns deu mossens lleidatans i el nostre consiliari Mn. Àngel Escales. En totes les eucaristies ens va animar la nostra coral de l'Hospitalitat.

El "Camí del Jubileu" "va ser l'acte específic d'aquesta Peregrinació

Jubilar. Tots els peregrins, cadascú segons les seves possibilitats, varem fer-lo.

Seguirem, a través de quatre etapes, els passos de Bernardette. Per això varem visitar, primer, la pila baptismal de l'església parroquial on ella rebé el baptisme; després el cal·lós, on hi va viure uns anys, donada la situació d'extrema pobresa en la que es trobà la seva família; seguidament, la gruta, lloc de l'encontre amb la Mare de Déu, i finalment, l'hospici, on rebé la seva Primera Comunió i on es lliurà al servei dels malats.

Tot plegat per simbolitzar el nostre camí cristià, que començà un dia amb el nostre Baptisme, passa per la prova i la trobada personal amb el Crist i es nodreix amb el pa de l'Eucaristia, donant fruits de fraternitat i plenitud. I això és el que varem viure a Lourdes tots plegats. En donem gràcies!

Carme Parellada

Germanetes dels Ancians Desemparats: viatge als nostres sants llocs

Som un grup de Germanetes Juniores, entre els 25 i 30 anys. Estem en l'última etapa de la nostra formació religiosa, i la duem a terme en la Casa-Mare del nostre Institut, a València. Al llarg d'aquest any ens anem enriquint del que la nostra Congregació de Germanetes

d'Ancians Desemparats, ens ofereix per madurar amb major profunditat en el seguiment de Jesucrist en el servei i lliurament als ancians més necessitats.

El primer dia del mes de juliol, sortirem de peregrinació des de la ciutat de València, plenes d'il·lusió i

esperança, per visitar els Sants llocs de la nostra Congregació i trobar-nos amb les arrels fundacionals de la mateixa.

Després de visitar la ciutat de Sigüenza, poble natal del nostre Pare Fundador, D. Saturnino López Novoa; passàrem l'endemà a les ciutats de Barbastre (ciutat on es va fundar la primera casa de la Congregació) i Osca, llocs en els quals va viure i va exercir el seu ministeri sacerdotal, primer com a secretari del Bisbe D. Basilio Gil i Bo, i més tard com a Canonge i Xantre de la S. I. Catedral d'Osca. Amb motiu d'aquesta peregrinació, es va descobrir de forma solemne per mans de l'actual Bisbe de la Diòcesi d'Osca-Jaca D. Jesús Sanz i del també bisbe emèrit D. Damián Iguacén, una placa en el sitial que va ocupar durant 35 anys, quan assistia al Cor com a Xantre de l'esmentada catedral nostre fundador. En ambdues ciutats és on es va forjar el seu somni daurat, que va ser la fundació de l'Institut de les Germanetes dels Ancians Desamparats.

El dia 3 de juliol vam anar a Aitona, on visitarem la casa en la qual va néixer la nostra Sta. Mare Teresa

de Jesús Jornet Ibars, el 9 de gener de 1843, al si d'una família humil però de profundes arrels cristianes. També visitarem la parròquia de San Antolí, on la nostra Santa l'endemà del seu naixement va rebre les aigües Baptismals. A casa de la "tia Rosa" celebrarem l'Eucaristia i vam recórrer el petit museu. Aquesta casa és la primera on van viure les germanetes que van venir a fundar a Aitona, i la nostra Sta. Madre va passar alguna temporada. De visita per Aitona ens aproparem als llocs freqüentats pel beat Pare Francesc Palau tan unit a la Santa Mare, no sol pels llaços familiars, era el seu oncle, sinó també pel seu ideal de santedat.

El nostre desig és que aquests dies que hem passat en convivència fraterna i d'acostament als escenaris que van acollir als nostres Fundadors, sigui per a totes i cadascuna un nou impuls d'amor a ells, a la Congregació, i un renovat compromís d'amor a Déu en el nostre lliurament quotidià de servei als germans.

Germanetes Junieras,
Congregació de Germanetes
dels Ancians Desemparats

Lleida acull les X Jornades de Formació dels Comitès de Solidaritat Òscar Romero

L'Acadèmia Mariana de Lleida va acollir del 3 al 6 de juliol, les X Jornades de Formació "La dimensió política i profètica

dels comitès. Trabajo en red altermundista", organitzades pel Comitè de Solidaritat Òscar Romero de la diòcesi de Lleida.

Van assistir-hi uns 150 representants de 16 comitès d'arreu d'Espanya: Saragossa, Girona, Santa Maria de Montbui, Barcelona, Tarragona, Madrid, Torrejón, Valladolid, Múrcia, Linares, Donosti, Vigo, Tarragona, Burgos i el Comitè Òscar Romero de Lleida, com amfitrió. Hi foren també presents els Comitès de Milano (Itàlia) i de París i Bisies (França).

Durant els tres dies, els Comitès van voler aprofundir en el material pedagògic de l'Agenda Llatinoamericana d'aquest any: "La política ha muerto... viva la política". En aquest sentit, els participants van reflexionar sobre la crisi del sistema polític actual: "...de fet, aquesta política està morta per a la societat que vol viure humanament i en conseqüència per als que volem ser seguidors de Crist". Les jornades van voler així fer un recorregut per la nostra societat amb la metodologia llatinoamericana: veure, jutjar i actuar. Alhora van analitzar la situació actual, apuntant camins, ja sigui en l'àmbit comunitari dels CORs, com en el personal.

Ponències i tallers van conformar el gruix del programa de les jornades. En quan a les ponències la primera fou a càrrec del professor de la UAB J. Subirats, que va parlar

sobre "La dimensió política" i la teòloga M. Pau Trayner ho feu sobre "la dimensió profètica dels comitès". Prolífics foren també els tallers, amb temes d'interès com: "Nous espais de participació. Xarxes cristianes", per Evaristo Villar; "Modelats des de la compassió", un taller d'art i pregària de Fernanda Villanueva; "La Banca ètica", que feu Joan Antoni Melé; "El Foro Social Mundial. Nuevas formas de hacer política", a càrrec de Jordi Calvo; "l'Actitud dels joves davant la política", per Pepe Rodado; "Cap on va la Conferència Episcopal Llatinoamericana", per Raquel Saravia; "Del diálogo de las religiones a la responsabilidad global", que oferí Teresa Losada o la "Teologia Feminista" que feu Neus Forcano. Un dels tallers més singulars fou però el de Cipriano Díaz, dedicat a treballar per grups algunes de les homilies de Mons. Òscar Romero.

La jornada de cloenda es feu el matí del diumenge 6 de juliol, amb la lectura i aprovació del manifest de les Jornades, on s'aprofundí en el carisma profètic dels CORs: "Ens sentim convocats des de l'espiritualitat i el compromís cristià de Romero, com símbol de qui ha emprat llur vida en la defensa de la dignitat dels éssers humans, de qui s'apropa als oprimits i exclosos d'ahir i d'avui.

Diada de convivència familiar dels diaques de Lleida

El dissabte 12 de juliol tingué lloc a l'Alta Ribagorça una diada de convivència, organitzada pel secretariat per al diaconat permanent del Bisbat de Lleida, per als diaques de la diòcesi i les seves famílies.

A les 12:00 h. ens aplegàrem, a la rectoria del Pont de Suert, Plàcid Burgués i Mateu Hidalgo amb les seves esposes, Antonio Ruiz amb esposa i filla, fra Genís Rebollo –franciscà–, Josevi Forner –membre del Seminari del Poble de Déu– i Julián Manzano –candidat al diaconat– amb esposa i fill. Mn. Jaume Montaña, responsable del secretariat, no pogué assistir per qüestions de salut, però el tinguérem molt present durant tota la jornada.

Després de l'acolliment, salutacions i uns assabentaments, férem una excursió-passeig per alguns poblets de la zona, en ambient distès de descans i coneixement mutu.

A les 14:30 h., a la rectoria del Pont de Suert, dinàrem tots junts amb Mn. Daniel Gómez –rector de les parròquies de la Ribagorça– i dos membres més del Seminari del

Poble de Déu que aquest estiu col·laboren en la pastoral de la comarca. Tots gaudírem molt de l'àpat i de la conversa.

A les 17:00 h. ens reunírem per compartir vivències, inquietuds i propostes sobre el ministeri diaconal a la nostra diòcesi. Férem pregària i diàleg a partir d'alguns textos de la Carta pastoral dels bisbes de Catalunya: Creure en l'Evangeli i anunciar-lo amb nou ardor. I tractàrem temes com l'atenció a les viudes dels diaques ja difunts, la formació contínua, el paper de les esposes i les famílies en la missió dels diaques, la necessitat de donar a conèixer el diaconat en la nostra diòcesi tant a preveres com a laics, etc.

I concloguérem la jornada amb una visita a l'església nova del Pont de Suert –guiats per Mn. Daniel– i amb una pregària d'acció de gràcies i petició a la capella del Santíssim.

Fou una jornada familiar molt bonica i interessant, en un clima de germanor, que tots coincidírem que calia repetir i potenciar.

Plàcid Burgués i Josevi Forner

Un grup de pelegrins segueixen les petjades de l'apòstol Pau per Turquia

Una trentena de pelegrins, sota l'organització de l'Agrupació Ilerdenca de Pessebris-

tes i coordinats pel seu consiliari Mn. Vicenç Alfonso, han pelegrinat a Turquia del 7 al 14 de juliol, seguint

les petjades de l'apòstol Pau, que va recórrer aquest territori predicant la paraula de Jesús als gentils. El pelegrinatge ha coincidit amb l'inici de l'anomenat Any Paulí, en commemoració del bimil·lenari del naixement de l'apòstol.

Els pelegrins lleidatans han viscut una experiència humana i cristiana molt singular, en la terra on hi ha evidències de l'església primitiva i en definitiva dels orígens de la nostra fe.

Han destacat per aquets pelegrins uns llocs concrets, on es van sentir més copsats espiritualment. En primer lloc tots ells han coincidit en significar el moment especial que es va viure en la visita a la Casa de Maria a Efes, on l'apòstol Joan la va acollir a casa seva, tal com Jesús li va demanar al peu de la Creu. Un altre moment singular viscut amb emoció pels pelegrins, fou la visita a l'església d'Avanos d'estil Bizantí a la regió de la Capadòcia, excavada en una cova enmig de la gran quantitat de coves excavades en les roques volcàniques de la zona. Allí van celebrar l'eucaristia, essent un moment molt especial per a tots els pelegrins, degut a que són molt poques les vegades que se celebra allí una missa. La visita a l'església de Sant Pau on també es venera a santa Tecla, deixeble de Pau, copsà l'atenció dels pelegrins.

També fou emocionat pels pelegrins, la celebració de la missa dominical el dia 13 de juliol en una petita capella (sagristia) de l'església de Sant Antoni de Pàdua del pares Franciscans, en el barri més modern d'Istanbul.

El pelegrinatge seguí el seu camí per la Capadòcia i la Vall de les Fades i les fumeres, formades per l'erupció de dos volcans molt propers l'un del l'altre, configurant la vall. Figures sorprenents i amb centenars de refugis subterranis dels segles VII i VIII, on els cristians s'amagaven de les persecucions dels musulmans. Un d'aquests espais és l'església subterrània de Tocali.

De retorn a Lleida els pelegrins han destacat la cordialitat i germanor entre els components del grup, persones de diferents edats i la bona harmonia i familiaritat que ha regnat durant els 8 dies de pelegrinatge seguint les petjades de sant Pau.

Mn. Vicenç Alfonso ha afirmat que celebrar la fe en aquests indrets segellats pels primers cristians i entre ells, el primer, l'apòstol Pau, així com poder llegir les seves cartes als Efesis en aquell indret: "...no deixa indiferent ningú i toca el nostre cor i sentiment cristià". El consiliari ha anunciat per a la segona setmana de juliol del 2009, un nou pelegrinatge a Terra Santa.

61 Romeria a Montserrat

Un any més i ja son seixanta-un, la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida va pujar a la Santa Muntanya en la seva anyal Romeria que tingué lloc del 7 al 14 de juliol. En aquests vuit dies, un grup de 70 romers, encapçalats pel consiliari de la Confraria Mn. Xavier Batiste, van fer estada a Montserrat, en fraternal convivència i participant en les actes propis del Monestir i alhora en els ja tradicionals programats per la Romeria.

La primera jornada s'encetà amb una Eucaristia al monestir de les Benetes i ja per la tarda es féu la recepció oficial dels romers a l'atri de la basílica per un monjo del monestir que donà la benvinguda a la Romeria de Lleida, alhora que es féu la pregària d'acollida.

El tercer dia tingué lloc un acte ple de simbolisme i entranyable pels romers, el camí fins a la Cova resant el Rosari i celebrant l'Eucaristia en l'indret on fou "trobadà" la Mare de Déu. El divendres 11 es féu el Via Crucis i el dissabte la Vetlla de Santa Maria, compaginat aquests actes religiosos amb altres de formació, com les xerrades i conferències, com la que oferí als romers el nou president del moviment Vida Creixent, Martí Sangenís.

El diumenge 13 se celebrà, com es costum, la jornada dedicada a la Confraria de Lleida, amb la presència i participació d'un centenar de Romers que aquell dia es feren presents a Montserrat, doncs al grup

de 70 s'uniren altres que pujaren en aquell matí al santuari montserratí. A les 11 s'anà a la Missa conventual on es féu l'anyal ofrena de fruita de Lleida a la patrona, enguany foren préssecs i nectarines. Tanmateix un jove de la colònia Qumran llegí l'ofrena a la Mare de Déu, on es tingué prou present la diòcesis i els cristians de Lleida, tot demanant un nou bisbe per la diòcesi, prec que es faria efectiu pocs dies després.

Finalitzada la Missa, els romers foren rebuts pel P. Abat Josep Mª Soler, qui agrai en nom de la comunitat benedictina a la Confraria de Lleida la seva fidelitat anyal amb Montserrat, fent-se present tots els anys, amb la seva Romeria i romers, propera la festa de Sant Benet.

Ja per la tarda es féu la tradicional visita espiritual a la majòlica de la Mare de Déu de l'Acadèmia, patrona de Lleida als Degotalls. Un senzill acte, que omple de goig i emoció als romers lleidatans, pregant a la patrona de Lleida per tots els lleidatans i en la muntanya de la patrona de Catalunya. I com també es costum, la Romeria va cloure al dia següent amb l'Eucaristia que el consiliari de la Confraria celebrà a la capella del cambril de la Patrona. Fins l'any proper en la 62 Romeria.

La Colònia Qumran viu la seva "Romeria jove"

Paral·lelament a la Romeria dels grans, es féu també enguany una nova edició de la Colònia Qumran

per als més petits, que podria ser anomenada com la “Romeria jove”. Un grup d’una vintena de nens i nenes amb els seus monitors, van realitzar la seva estada a Montserrat fent tot un seguit d’activitats com focs de camp, excursions, descobertes, jocs, tallers i una representació de cloenda. La Colònia participà

també en alguns actes conjunts amb la Romeria dels adults, com fou la Missa Conventual del diumenge, dia de la Confraria de Lleida a Montserrat. D’aquella jornada queda com record la fotografia del grup a la balconada del monestir davant el relleu del jove màrtir lleidatà, el beat Francesc Castelló.

LXVII Concurs dels Fanalets de Sant Jaume

La Capella del Peu del Romeu, al carrer Major de Lleida seu social de l’Agrupació llerdenca de Pessebristes, lloc que recorda el pas de l’Apòstol Sant Jaume i el miracle de la punxa i el fanalets; ha obert les seves portes per acollir la selecció dels 190 fanalets presentats a concurs, dels quals n’han estat premiats els 14 millors.

Tanmateix s’han concedit tres premis especials a col·lectius que han presentat una bona selecció de fanalets al Concurs.

El Jurat ha atorgat també tretze Accèssits als premis i les corresponents Mencions Honorífiques.

Els fanalets foren exposats i van poder ésser visitats en la mateixa Capella del Peu del Romeu fins la tarda del 24 de juliol.

La Romeria dels Fanalets va tenir lloc com és costum, el vespre del dijous 24 de juliol, a les 9 de la nit des de davant l’església de la Mare de Déu del Carme, a la Rambla de Ferran; precedida de la Missa dels Fanalets que va tenir lloc en la mateixa església, a les 8 de la tarda.

Finalitzada la Romeria, a les 10 de la nit, es féu el lliurament de Premis d’aquest LXVII Concurs dels Fanalets de Sant Jaume, en la Sala d’Actes de d’Institut Municipal d’Acció Cultural (IMAC).

Ja han tornat de colònies

Ja han tornat, sans i estalvis, després d’haver estat a les colònies. Aquesta frase se sentia molt quan als anys cinquanta i

seixanta tornaven els infants de les colònies, on havien anat mentre els seus pares quedaven a la ciutat treballant, encara les vacances no

eren quelcom generalitzat. En aquest cas ho podem tornar a dir, però es tracta d'unes colònies diferents, van les famílies senceres en una activitat de la Diòcesi oberta a tothom, amb l'única limitació de les places que hi ha a la casa.

Com un do de Déu, enguany s'han aplegat vint-i-una família a les Colònies Familiars que cada any organitza la Delegació Diocesana de Pastoral de Família i Vida, amb el suport i la col·laboració de la Fundació Verge Blanca. Com ja fa algunes edicions, s'han fet a la Colònia Montsant, a Vilaller. Donat que la durada està en funció de com cau el pont de la Mare de Déu d'agost, aquest any s'han realitzat del 13 al 17.

Pel que fa als adults (i també el grup d'adolescents que el tracta a la seva manera), cada any hi ha un tema de fons que fa de fil conductor de la colònia i ajuda a encetar el treball de la tarda. En aquesta ocasió el tema era Preguar en família, i el va conduir el P. Joan Pujol.

D'una manera agradable s'ha contemplat com augmentava el número de les que anaven per primera vegada, el 28 %, cosa que indica la vitalitat de l'activitat donat que és llei de vida que uns tinguin dificultats de temps per poder anar-hi, o que els seus fills hagin crescut i ara no

va tant bé el poder assistir-hi, o que deixin d'estar atrets per l'activitat. I al mateix temps apareixen famílies joves que comencen a incorporar-se. Si parlem de números, podem dir que hi havia 34 adults, 4 infants més petits de tres anys, 6 fins a 8 i 10 fins a 12. Des de fa tres edicions s'ha organitzat un grup d'adolescents que enguany era de 12 nois i noies, els quals, a més a més, van ser capaços de fer la travessa fins a la Vall de Boí, concretament fins arribar a Erill la Vall (s'ha de dir que també es van afegir alguns adults, que consti). Per acompanyar, coordinar i animar tota aquesta gent, l'organització proveeix d'un equip de monitors que enguany era de 6 persones (cinc de les quals havien estat anant anteriorment com a infants en diferents estius). En total, per donar de menjar a taula, 73 persones.

A més a més d'aprofundir en la pregària, i de copsar la importància de fer-ho en família, s'ha tastat el valor de les coses senzilles, del poder compartir, de la renúncia, de l'austeritat (gairebé simbòlica en les cases de colònies d'avui), de la intimitat... valors que de tant en tant cal recordar que ens ajuden a viure millor.

A les 17 hores del 17 d'agost de 2008 es va acomiadar la colònia amb el Cant dels adéus, i amb el desig de poder tornar a gaudir de tanta joia.

La Unitat Pastoral de Cappont acomiada el seu vicari Mn. JuanMa Bardají

La Unitat Pastoral de Cappont, va aplegar-se el dia 22 d'agost a la parròquia de la Sagrada Família per acomiadar en la pregària al que era el seu vicari Mn. Juan Manuel Bardají Martínez, que havia mort la matinada del 21 d'agost a l'Hospital Universitari Arnau de Vilanova, com a conseqüència de les ferides que havia patit en un fatal accident de trànsit amb la seva motocicleta.

Als nombrosos fidels de les dues parròquies de la Unitat Pastoral (Santa Teresa Jornet i la Sagrada Família) així com l'ermita de Grenyana; s'hi van sumar feligresos de Sant Andreu del barri antic de Lleida, que havia estat el seu primer destí parroquial i on en l'actualitat estava adscrit. També es feren presents fidels de les parròquies del pobles d'Alcarràs i Soses, dels que n'havia estat rector i membres de diverses entitats com l'Equip de Campaments, el PROSEC o la Llibreria religiosa Ramon Llull, dels quals en fou el seu impulsor. Tampoc faltaren al seu comiat un nombrós grup d'alumnes i professors del l'IES Guindàvols, del que n'era professor. L'alcalde Àngel Ros se sumà al comiat, acompanyat per diversos regidors de la Paeria.

L'administrador apostòlic Xavier Salinas va presidir la Missa d'exèquies, concelebrada pel P. Abat de Poblet Joan Alegre, monestir amb el que JuanMa Bardají tenia

molta relació i on hi anava molt sovint. Complint el seu desig les seves cendres reposen ja en un jardí de la seva família, vora aquest cenobi. Nombrosos sacerdots i religiosos de la diòcesis i també d'altres procedents de diòcesis germanes com la de Barbastre Montsó, concelebraren les exèquies amb l'administrador apostòlic, l'abat de Poblet i els vicaris general Mn. Joan R. Ezquerria i de Pastoral, Mn. Josep A. Jové.

El fèretre, amb les despulles de Mn. JuanMa feu la seva entrada al temple acompanyat per diverses persones que portaven espelmes enceses, en representació de les parròquies de la Unitat Pastoral i de les demés parròquies, moviments, entitats on ell havia exercit el seu ministeri. Davant el presbiteri, l'actual rector d'Alcarràs Mn. Xavier Navarro, va col·locar damunt el taüt el llibre dels Evangelis que ell havia proclamant amb tant entusiasme durant la seva vida, mentre les espelmes formaren un aplec de llum a la seva vora: "...com símbol de la Resurrecció, de la vida nova. Símbol de tot allò que ell portava en el seu cor, l'Evangelí", digué el Sr. Bisbe, que en una sentida homilia on destacà d'ell la seva preocupació pels més necessitats i desvalguts, i la seva lluita per promoure la dignitat de les persones i la justícia social: "...JuanMa tenia una gran passió per Crist i l'ha servit i estimat amb entusiasme".

Al referir-se a la inesperada mort de Mn. Bardají, el bisbe Salinas digué que havia estat “una sorpresa, que ens ha entristit i més quan ens fan tanta falta els sacerdots a la nostra diòcesi”.

Al finalitzat la celebració i abans d'acomiarar les seves despulles, i com s'acostuma a fer en els enterraments dels preveres, el secretari general del bisbat Mn. Daniel Turmo llegí la biografia de Mn. JuanMa Bardají amb especial esment dels seus destins i serveis pastorals, destacant d'ell la “seva opció preferent pels pobres, com a conseqüència del seu amor a Crist”.

Tot seguit, diversos representats de les parròquies i entitats amb les que havia treballat, van voler manifestar els seus sentiments. Així el representant de PROSEC destacà d'ell la seva sensibilitat i entrega als infants i joves. El rector d'Alcarràs i Soses donà gràcies pel “seu servei apassionat a les nostres comunitats”. El de la parròquia de Sant Andreu ho va fer recordant els vuit anys que havia treballat en aquesta parròquia del barri antic de Lleida com a vicari, també de Sant Llorenç i Sant Martí, destacant el seu “particular caràcter, que el feia parlar de Déu amb força i convicció”. El de la Unitat Pastoral de Cappont es referí a Mn. JuanMa com un “pastor i amic que ens ha deixat per anar a les mans del “Buen Dios”, com deia ell i un dels seus familiars digué que “tot en la vida de JuanMa ha estat un excés, que la dut a la presència de Déu lleuger d'equipatge”.

Finalment fou Mn. Lluís Sallán, rector de la Unitat Pastoral, qui donà

les gràcies a tothom per haver manifestat la seva estima envers Mn. JuanMa, recordant d'ell algunes expressions com “...hem vingut a treballar per Déu i els homes, ja descansarem en el regne dels cels” o “...és pel carrer per on passa el Crist, amb els germans, aneu a ells...”. Expressions que són una invitació permanent i testimoni del seu caràcter sacerdotal i tarannà humà.

Mn. Sallán es feu ressò del sentiment de condolença que li havien fet arribar els bisbes emèrits Mons. Malla i Mons. Ciuraneta i llegí una carta del bisbe Joan Piris, on el bisbe electe de Lleida manifestava la seva comunió amb els seus nous diocesans en la pèrdua d'aquets sacerdot, alhora que donava gràcies a Déu “per la seva entrega generosa”.

El darrer comiat el feu Mn. Sallán recitant una sentida poesia del recordat capellà i poeta lleidatà Mn. Agustí Bernaus,

Aviat plegues les ales / amic meu!

Quina volada més curta, / quin passar més quiet i lleu...

Aviat plegues les ales / amic meu!.....

Les despulles de Mn. JuanMa van sortir de l'església tal com havien entrat, acompanyades amb la llum de les espelmes, mentre el cor d'Africans de la parròquia de Sant Andreu, feu un emocionat cant a Santa Maria. Ja al carrer, un espontani i emocionant aplaudiment de tots els presents va donar el darrer adéu al vicari de Cappont, amb l'esperança de la Resurrecció.

25 Aniversari de la primera missa del mercedari, P. Joaquín Pina Pérez

La comunitat lleidatana de la Mercè es traslladà a Híjar el dissabte dia 23 d'agost. Allí va tenir lloc la commemoració joiosa del vint-i-cinc aniversari de la primera missa del religiós mercedari Joaquín Pina Pérez, o sigui les “seves noces de plata sacerdotals”. El pare Pina volgué així reprendre els seus orígens, honorant el poble en què nasqué, que guarda el record dels seus pares i on resideixen els seus germans. La comunitat de Lleida, inclosa en la “Província Mercedària d'Aragó”, que comprèn els territoris d'Aragó, Balears, Catalunya i València, donà un merescut relleu a aquesta felicitat efemèride.

El pare Joaquim Pina Pérez, superior de la Casa de la Mercè, a Lleida, és, a més a més, l'encarregat de la Capellania del Centre Penitenciari de Ponent; en ambdues facetes desenvolupa el seu servei sacerdotal, religiós i caritatiu, dirigint el Convent, col·laborant en les tasques de la parròquia de la “Mare de Déu de la Mercè”, en la qual s'encarrega singularment de la pastoral juvenil, i sense plànyer esforços amb els interns del “Centre de Ponent” atenent, també, el pis d'acollida i el voluntariat.

La commemoració d'aquest vint-i-cinc aniversari es realitzà en el Pavelló poliesportiu d'aquella localitat. Com a acte central, imprescindible, la Santa Missa, presidida pel P. Joaquín Pina i concelebrada per un bon nombre de mercedaris,

encapçalats pel seu Provincial, pare Florenci Roselló, acompanyat pel rector d'Híjar, Mn. Carles Palomero, i pel rector de la Mare de Déu de la Mercè, de Lleida, pare Joaquín Millán, om. Hi assistiren també els novicis mercedaris del santuari de Sant Ramon, situat a La Segarra lleidatana.

Acabada la cerimònia religiosa, rebé el P. Joaquín alguns regals, entre ells, els dels seus amics que l'acompanyaven des de Lleida, juntament amb les “voluntàries de Fraga”. La recitació d'una poesia al·lusiva a l'acte, per la seva pròpia autora, Teresa Rubira, amarà de llàgrimes d'emoció els ulls de molts assistents; Teresa glossà les diferents facetes de la vida i de la vocació del P. Joaquín, juntament amb el record de la seva família i dels costums de la localitat. Molt aplaudida fou també la participació dels “Rosaraires”, típics d'Híjar, on es conserva, encara avui, el res i processó del “Rosari de l'Aurora”, i que ens varen commoure amb la seva “avemaria” i d'altres peces cantades amb melodies populars.

Com a final, la banda juvenil de tambors i bombos d'Híjar, ens delectà amb els seus sons, i als quals s'uní el P. Joaquín amb el seu colpejar magistral d'un tambor, tot acompanyant el final de l'acte religiós.

Després ens traslladàrem part dels reunits, a un conegut restaurant de la localitat per al dinar de migdia,

obsequi de la família Mercedària als forasters, essent constant la simpatia i atenció prodigada pels mercedaris.

Felicitem efusivament al P. Joaquín Pina per la seva vocació religiosa, positiva, alegre i optimista, que, sens dubte, serà al·licient en la seva perseverança, perquè sap

conjuminar la tasca que desenvolupa en la seva condició sacerdotal, a la proximitat amb les famílies, els joves, els nens, els empresonats, conjuntament amb un intens treball pastoral com a superior de la seva comunitat mercedària, capellà del “Centre de Ponent”, i impulsor de moltes de les realitzacions que duen a terme els mercedaris a Lleida. ¡Laus Deo!

Les Germanetes dels Ancians Desemparats d'Aitona celebren la festa de santa Teresa Jornet

Les Germanetes dels Ancians Desemparats d'Aitona, poble natal de santa Teresa Jornet, van celebrar el 26 d'agost la festa de la seva fundadora i patrona de l'Ancianitat, tot commemorant el 111 aniversari de la seva mort. L'acte central fou l'Eucaristia a les 10 del matí en la capella de la residència que porta el nom de la fundadora i patrona, amb l'assistència de bona part dels prop de cent ancians allí acollits, familiars, personal de la residència i veïns del poble que se sumaren a la festa, acompanyant a les set germanetes que conformen avui aquesta comunitat d'Aitona.

També hi foren presents varies religioses carmelites missioneres teresianes del P. Francesc Palau. La Missa, presidida pel rector de la parròquia de Santa Mª de Gardeny de Lleida, Mn. Gerard Soler, va ser

concelebrada per altres vuit preveres, entre ells el rector del poble Mn. Antoni Guàrdia i el rector emèrit de la parròquia de Santa Teresa Jornet de Lleida, Mn. Francisco Soldevilla.

Mn. Soler en la seva homilia, referint-se a les paraules de Joan Pau II en la carta “A l'inici del tercer mil·lenni”, quan convida als cristians a emmirallar-se de la vida dels sants i del màrtirs, digué que avui més que mai cal contemplar els Sants, com a testimonis i exemples a seguir, com santa Teresa Jornet: “...nosaltres també podem ser sants com ella”, digué. El celebrant va manifestar la seva satisfacció que sempre li produeix poder llegir a l'entrar per la carretera a Aitona, un rètol que dóna la benvinguda als que arriben a la població i on es pot llegir “Aitona, bressol de sants”. El celebrant digué que era una gran veritat el que allí

hi diu: "...la diòcesi de Lleida ha donat fruits de santedat, com els fills d'Aitona el beat Francesc Palau i santa Teresa Jornet i hem de donar gràcies a Déu per aquets testimonis de casa nostra".

De santa Teresa Jornet va destacar el fet que va nèixer en el si d'una família cristiana, que es va preparar cultural i professionalment, estudiant Magisteri i exercint fins i tot de mestra... però no va instal·lar-se en la comoditat, sinó que va seguir el Senyor, buscant-lo en la vida contemplativa, en l'oració que no és una fugida, sinó col·locar-se en el cor de Déu i estimar el que Déu estima, els més pobres i desemparats. I amb el sacerdot Saturnino López Novoa va trobar la seva veritable vocació fundant la Congregació de Germanetes dels Ancians Desemparats".

Per Mn. Gerard Soler el carisma de Teresa Jornet és avui molt actual i les seves filles més necessàries que mai: "...quan tenim a tants ancians abandonats, en les vostres cases ells són els importants i vosaltres les germanetes, les més petites, les servidores.....", digué, tot convidant als fidels a pregar per a què no manquin vocacions a la Congregació.

La celebració, tal com s'acostuma a fer en les celebracions pròpies de santa Teresa Jornet, va cloure amb la veneració de la seva relíquia, mentre les religioses i el Cor d'Aitona cantaven l'himne a la seva "Santa Mare".

L'obra social d'aquesta congregació d'arrels lleidatanes, és present avui a divuit països d'arreu del món, amb 216 cases (la darrera oberta recentment a Guatemala), on 2.700 religioses atenen i cuiden 28.600 ancians.

Festa de la Beata Joana Jugan a la residència de les Germanetes dels Pobres

Les Germanetes dels Pobres van celebrar el dissabte 30 d'agost la festa de la seva fundadora la beata Joana Jugan, que dóna nom a la vegada a la residència que aquesta congregació té al Pla de Gualda a Lleida.

L'acte central de la festivitat fou la celebració d'una Eucaristia a les 11'30 del matí, amb l'assistència de molts dels 70 ancians residents, alguns familiars d'aquests, així com treballadors de la residència i voluntaris col·laboradors que van voler

acompanyar a la comunitat de 15 germanetes.

L'Eucaristia fou presidida per Mn. Víctor Espinosa, rector d'Alcoletge i Vilanova de la Barca, que té acollida la seva mare en aquesta residència de les germanetes. Concelebraren amb Mn. Víctor el vicari de Pastoral Mn. Josep Antoni Jové, el capellà de la Casa Mn. Gabriel Jordana, Mn. Gerard Soler que dona formació permanent a les religioses i Mn. Amadeu Carrera.

Mn. Víctor Espinosa, en la seva homilia definí la Beata Joana Juguán com un exemple actual i viu d'humanitat i de lliurament als més pobres,

seguit actualment amb fidelitat per les seves germanetes, a les que va felicitar per la seva vida consagrada a Déu i vocació de servei als germans més necessitats: "...que és exemple per a tots". També felicità als ancians residents. "...perquè podeu gaudir d'elles". Al final de la celebració, com és costum, es donà a venerar la relíquia de la Beata, mentre les religioses entonaren l'himne de la seva fundadora:

"Juana Juguán,
humilde para amar,
hermana de los pobres,
vivía para dar."

A Lourdes amb el Papa

Junt amb una multitud que l'organització ha xifrat en unes tres-cents mil persones, i entre els que es comptaven gairebé quinze mil procedents de diferents punts de Catalunya, un nodrit grup de joves de diferents parròquies de Lleida han acudit aquest cap de setmana a Lourdes per veure Benet XVI i participar en els actes que s'han celebrat en aquest santuari marià en ocasió dels 150 anys de les aparicions.

El fred regnant i la pluja persistent van quedar anul·lats pel calorós entusiasme dels pelegrins. "Malgrat el mal temps i de la pluja que ens va acompanyar durant la tarda del dissabte, l'ambient d'una multitud de joves en una trobada amb el Papa és

una cosa que es queda molt gravat en la memòria i que no deixa indiferent", va declarar Xavi, un dels joves que van assistir amb la parròquia del Pilar de Lleida. "Penso que la societat al nostre país i, la de Lleida en particular, té unes característiques molt similars al clima d'aquests dies a Lourdes: l'ambient extern és fred i abandonat de Déu, però molts joves resen i tenen un concepte molt alt de l'Església i del Papa en particular. No en va, en els actes amb Benet XVI, que no s'assembla en res als típics plans de cap de setmana, com anar a la discoteca o al cinema, tanmateix crida l'atenció la multitud de joves que acompanyen al Papa. "Aquesta és la joventut del Papa" ha estat la

veu més corejada durant totes aquestes jornades.

Els actes a Lourdes continuen durant el matí de dilluns, encara

que en general els pelegrins i joves espanyols han tornat la tarda del diumenge, davant de l'imminent començament del curs acadèmic.

Comunicat de l'Arquebisbe de Cali a Mons. Salinas

Publiquem aquí algunes cartes i articles, originats per la mort, a Cali, de Mossèn Joan Salvadó, que anteriorment hem ressenyat

Cali, 17 de Septiembre de 2008

Ilustrísimo Señor
Administrador diocesano
Lleida

Con pesar debo comunicar a Usted la noticia del fallecimiento en el día de ayer hacia las 4:30 de la tarde del Padre JUAN SALVADÓ GOMÀ, benemérito sacerdote de esa diócesis quien sirvió en Cali desde 1965.

Sus exequias las celebraremos hoy a las tres de la tarde. El Padre

Juan nos deja el testimonio de una vida sacerdotal totalmente entregada a la obra de la evangelización.

Nos unimos a la Iglesia de Lleida en este duelo que nos afecta a ambas Iglesias particulares. concédale el Señor el eterno descanso y nos otorgue a nosotros la capacidad de imitar sus virtudes en el servicio del Reino.

Cordialmente,

† Juan Francisco Sarasti J.
Arzobispo de Cali

Carta de condol del bisbat de Lleida

*(Enviada a l'Arquebisbe de Cali, per ser
llegida al funeral de Mn. Joan Salvadó,
que es va celebrar el dia 17, a les 3:30
de la tarda (10 nit hora espanyola)*

Excmo. y Revmo Mons.
Juan Francisco Sarasti
Arzobispo
CALI (COLOMBIA)

Excelencia Reverendísima,

Le escribo esta carta para manifestarle nuestro más sentido pésame por la muerte de Don Juan

Salvadó Gomà, que hoy se nos ha comunicado.

La carta la escribo en nombre de toda la Diócesis de Lleida, especialmente en nombre de todos los sacerdotes. Y también de forma muy concreta, en nombre de Mons. Javier Salinas, hasta ahora Administrador Apostólico de Lleida, i en nombre del nuevo Obispo, Mons. Juan Piris, que tomará posesión de la diócesis el próximo domingo, día 21. Ambos Obispos me han encargado que

saludara a S.E.R., y en Vd. a todos los sacerdotes y archidiócesis de Cali, para expresarles su solidaridad en el sentimiento y en la plegaria.

Vuestro –y nuestro– amadísimo Don Juan Salvadó, ha sido para los sacerdotes de Lleida un referente de disponibilidad total, de entrega radical a su sacerdocio, a la Iglesia, de modo especial a los pobres. Un referente que nos estimula a todos a seguir su camino de entrega.

Cuando él marchó a Cali, (el próximo domingo, día 21, se cumplirán 43 años) lo hizo sin condiciones. Por eso en diversas ocasiones manifestó que quería ser enterrado ahí, consciente de que no necesitaba traslados quien está anclado en la Iglesia Universal.

Desde Lleida damos gracias a Dios por el don que ha representado para nosotros y para Cali la persona de Don Juan Salvadó.

Queremos aprovechar esta ocasión para manifestar ante S.E.R. y ante toda la archidiócesis de Cali, nuestra gratitud y veneración hacia todos los sacerdotes de Lleida que trabajan en su archidiócesis. Son para nosotros un ejemplo y una bendición.

Pedimos a Dios que los que ya están en el cielo (los Padres Rufino Farrás, Buenaventura Pelegrí, Antonio Jové i Juan Salvadó) intercedan ante el Señor para que mande vocaciones sacerdotales a la Iglesia, y en especial a la Archidiócesis de Cali y Diócesis de Lleida. Y a los que siguen trabajando en Cali les confirme en su generosidad.

Nada más, Sr. Arzobispo. Le ruego transmita a todos nuestro saludo cordial y la seguridad de nuestra plegaria.

Lleida, 17 de septiembre de 2008

Juan Ramón Ezquerria
Vicario General - Lleida

Semblança de Mn. Joan Salvadó, redactada pels mossens lleidatans a Cali

L'endemà de la Mare de Déu dels Dolors, Mn. Joan Salvadó deixava, als seus 79 anys, a la ciutat de Cali (Colòmbia), aquest món per anar cap a la casa del Pare.

Ell, que havia patit i sofert corporalment bastant en aquest any i que passà els darrers dies hospitalitzat i cuidat a la clínica Ntra. Sra. de los Remedios, reconeixia en les

seves darreres hores l'atenció providencial divina al llarg de la seva vida, tant a Lleida com a les terres colombianes.

Qui es va estrenar a la parròquia de St. Josep Obrer, barriada dels Magraners de Lleida, continuà molts anys al costat dels mestres d'obres tant a la zona rural de Dagua (entre Cali i Buenaventura) com al districte d'Aguablanca (zona d'inva-

sió i deprimida) de la ciutat de Cali. Així ajudà a que molta gent tingués on celebrar i viure moments importants com a creients en els temples que ajudà a aixecar.

Després, i fins passats els seus 50 anys d'ordenació sacerdotal, fou rector a la tradicional i històrica parròquia de Sta. Rosa de Lima i a la de sant Pasqual Bailón, actualment

també zones centríques però amb una població més aviat vinguda a menys.

Persona d'empenta, sempre amb ganes de que la Bona Nova arribés a més persones, va portar amb fe i bonhomia el sacerdoci, ben lluny de la seva terra natal, com el gra de blat que es colgat per donar fruit en abundància.

Un minut de silenci

Aquest matí del dimarts, 23 de setembre, després de la celebració del funeral per un sacerdot lleidatà mort a Cali, Colòmbia, Mn. Joan Salvadó, el Sr. Bisbe Joan Píris, que fa dos dies prengué possessió del Bisbat de Lleida, ens ha convocat a l'entrada de les oficines de la Cúria Diocesana, per tenir un minut de silenci com a expressió de

total condemna de l'atemptat que l'organització terrorista ETA perpetrà a Santoña, causant la mort al brigada de l'Exèrcit Luis Conde de la Cruz.

Després del minut de silenci, tots els presents van fer una pregària per l'etern descans del militar assassinat.

Càritas de Lleida dóna suport als damnificats pels huracans de la regió del Carib

Col·laborem amb Càritas Cuba, Haití i República Dominicana i convidem la Diòcesi de Lleida i a totes les persones de bona voluntat, a la solidaritat amb els milers de damnificats de Cuba, Haití i la República Dominicana que ho estan passant malament a causa dels huracans "Fay", "Gustav", "Hanna" i "Ike".

Si voleu col·laborar, podeu fer la vostra aportació al c/c de "La Caixa": 2100-0508-08-0200028643,

indicant que el donatiu és per a "emergència CARIB".

Els donatius a Càritas desgraven en la declaració de Renda de l'any següent, però cal que Càritas tingui el nom, cognoms i DNI de la persona donant.

Més informació:

Tel. 973 283 081

(demaneu per la Vero)

www.bisbatlleida.org

i www.caritas.es

Salutació del Sr. Bisbe a la comunitat musulmana de Lleida

El Sr. Bisbe Mons. Joan Piris ha enviat una carta de salutació a les comunitats musulmanes, felicitant-les en ocasió del dia final del Ramadà. Transcrivim aquí uns paràgrafs de la carta:

“Tenemos la suerte, los musulmanes, los cristianos de las diversas confesiones, y nuestros hermanos judíos, de compartir nuestra creencia en un único Dios, Creador, providente. Es una suerte, que supone también una responsabilidad de cara a la sociedad en la que todos estamos inmersos, y que, quizás más que nunca, necesita una inyección de espiritualidad que podemos darle los creyentes.

En un diálogo sincero, pienso que podemos encontrar aspectos y ámbitos de colaboración las diversas comunidades de fe. Sé que se está trabajando en ello desde hace algunos años.

Aun antes de conocernos personalmente, aprovecho la ocasión para felicitar a toda la comunidad musulmana en este final del mes del Ramadán, que habéis celebrado con tanta fidelidad.

Me alegra de ponerme a vuestro servicio en todo lo que pueda.

Lleida, 26 de septiembre de 2008

† Joan Piris Frígola
Bisbe de Lleida

El bisbe Joan Piris celebra l'Eucaristia de la festa del Beat Francesc Castelló a la catedral

El bisbe Joan Piris presidí la tarda del diumenge 28 de setembre a la Catedral de Lleida, i per primera vegada, l'Eucaristia de la festa del Beat Francesc Castelló, amb l'assistència d'un bon nombre de fidels.

El bisbe Piris en la seva homilia, tot reflexionant sobre l'Evangeli “dels treballadors de la vinya” d'aquest diumenge, és referí a la “fidelitat i la coherència” com missatge central d'aquets passatge evangèlic, convi-

dant els fidels a ser coherents en la fe, amb fets i no paraules i posant com a referent a Francesc Castelló: “...que va creure en Jesús fins a les darreres conseqüències. Ell no va amagar la seva fe, no la va tancar a la sagristia com avui molts voldrien, sinó que la va anunciar i fins i tot va demanar a les autoritats que fos respectada”. Mons. Piris digué que potser en els moments actuals cal ser també valents per proclamar la fe i demanar respecte per les nostres cre-

ences. Tanmateix es referí a aquesta fe com un do de Déu que cal cultivar i formar: "...Francesc Castelló és també un exemple de formació en la fe i de militància activa".

En l'ofertori, membres de la Comissió Pro Canonització del Beat Francesc, van presentar al bisbe Piris un quadre amb les tres cartes originals escrites per Francesc Castelló moments abans d'anar al martiri i una relíquia, amb un bocinet de la seva roba. Amb aquestes ofrenes se sumà la que feren dos besnétes de la Maria Castelló, germana del Beat, que dipositaren als peus de la pintura que llua en un lateral del presbiteri amb la imatge del seu oncle-besavi, un ram de flors tot dient: "Estas quince rosas blancas son una ofrenda de cada uno de los quince biznietos de la "abuelita Maria", hermana de Francisco Castelló. Querido tío-abuelo, queremos decirte que estamos muy orgullosos de formar parte de

tu familia... de que nos cuides des del cielo. Querido tío Francisco, queremos seguir tu ejemplo y ser mejores cada día, siguiendo tu lema: "Siempre más y mejor".

La celebració com ja es costum, va cloure amb la veneració de la relíquia del Beat, que el mateix bisbe Piris va apropar fins la Maria Castelló, a la que saludà amb molt afecte. Mentre els fidels passaven a besar la relíquia, es cantaren els "Goigs en lloança del Beat Francesc Castelló", amb la ja popular tornada que diu: "Puix que tens mirada franca i ets heroi de la virtut; Oh Francesc ànima blanca, protegeix la joventut".

El dia següent, dilluns 29 de setembre, festa de Sant Miquel i festiu a Lleida, a les 11 del matí tingué lloc al Cementiri la commemoració del 72 aniversari del seu martiri, ocorregut el 29 de setembre de 1936.